

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı: 60 - Ocak 2012

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

SOSYALİZM KAZANACAK

“...Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.” V.İ. Lenin

GENÇLİĞİ DEVRİMDEN VAZGEÇİREMEZSİNİZ!

28 Nisan 2011 tarihinde tutuklanan Dicle Üniversitesi Mimarlık Mühendislik Fakültesi öğrencisi Barış KAYA, 22 Aralık günü yapılan 4. duruşmasında ceza aldı. Diyarbakır 5. ACM'de yargılanan Barış KAYA, 26 Nisan günü kampüs girişinde gözaltına alınarak "Aydın Erdem Anmasına katılma", "KCK duruşmasında adliye önünde eyleme katılmak", "Silahlı terör örgütüne üye olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek", "Terör örgütü propagandası yapmak", "Polise mukavemet" ve "İzinsiz Toplu Gösteri ve Yürüyüş Kanununa Muhalefet" suçlamalarıyla 11 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı. Gerekçe ise sadece ayakkabı benzerliği. Burjuvazi iktidarını korumak adına her türlü şeyi yapmaya hazır olduğunu bu kararıyla gösteriyor.

Bunun yanında ise Barış Kaya mahkemede devrimci tutumunu göstermiş ve devrimci gençliğe örnek olacak bir cesaret örneği sergilemiştir. Karar açıklandıktan sonra söz alarak " Bundan tam 11 yıl önce bulunduğum cezaevi de dâhil olmak üzere birçok cezaevine (hayata dönüş) adı altında operasyonlar düzenlendi. Ancak bu operasyonlarla bizleri bitiremediniz ve bitiremeyeceksiniz. Operasyonlarda hayatını kaybedenlerden biri de Murat Ördekçi'dir." ve ardından "Murat Ördekçi Ölümsüzdür" sloganını atmış, bunun üzerine jandarmalar üzerine çullanarak slogan atmasını engellemeye çalışmış ama başarılı olamamıştır. Bunun ardından ise "Şehit Namirin" sloganını atmıştır. Böylece faşizme katlederek, tutuklayarak devrimcileri bitiremeyeceğini, devrimi ezemeyeceğini Barış yoldaşımız göstermiş oldu. Halen Mardin E Tipi Cezaevi'nde kalmakta olan Barış yoldaşla tüm gençliği dayanışmaya ve devrimci tutsakların sesi olmaya çağırıyoruz. Yoldaşımızla dayanışma adına, mektup yazma kampanyası başlatıyor ve gençliğin bu kampanyaya etkin bir şekilde katılması için etkin bir çalışma yürütmeye çağırıyoruz. Mektup için yoldaşımızın adı ve soy adıyla, cezaevinin adresinin yazılması yeterlidir.

Gençlik hapsedilerek sosyalizm mücadelesinden uzaklaştırılmaz. Bizleri yenemeyeceksiniz. Komünistler kazanacak! Yaşasın Devrim, Yaşasın sosyalizm!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

DÖB/Devrimci Öğrenci Birliği

Zafere Kadar GENÇ YOLDAŞ İRTİBAT

gencyoldas-2006@hotmail.com

Merhaba Genç Yoldaşlar

Yeni bir sayımızla, ayaklanmalar ve devrimlerle, hükümet krizleriyle, ekonomik kriz ve savaş çıgıllıklarıyla anılacak olan 2011'i geride bırakıp yeniden sizlerleleyiz. Bu yıl gençlik neredeyse sokaklardan hiç ayrılmadı. Özellikle Şili gençliğinin eylemleri dünyaya damgasını vurdu. 2012'nin de bir önceki yılı aratacağı kesin.

Devrimci Kürt halkı ise faşizmin kanlı saldırılarından birine daha uğradı. Roboski katliamı ile faşizm 35 köylüyü katletti. Bu katliam her yerde sokaklarda militan mücadeleler ve yığınsal şiddetli gösterilerle cevaplandı. Faşizm attığı bu adımla devrimci Kürt halkının örgütlülüğünü, bilinç düzeyini bir kez daha görmüş oldu. Üniversiteler ve liseler bu katliam duyulur duyulmaz hemen eylemlerle faşizme gerekli yanıtı verdi, vermeye devam ediyor. Kürt kadınlarının, analarının yiğit mücadelesi bir kez daha gençliğe cesaret ve umut veriyor.

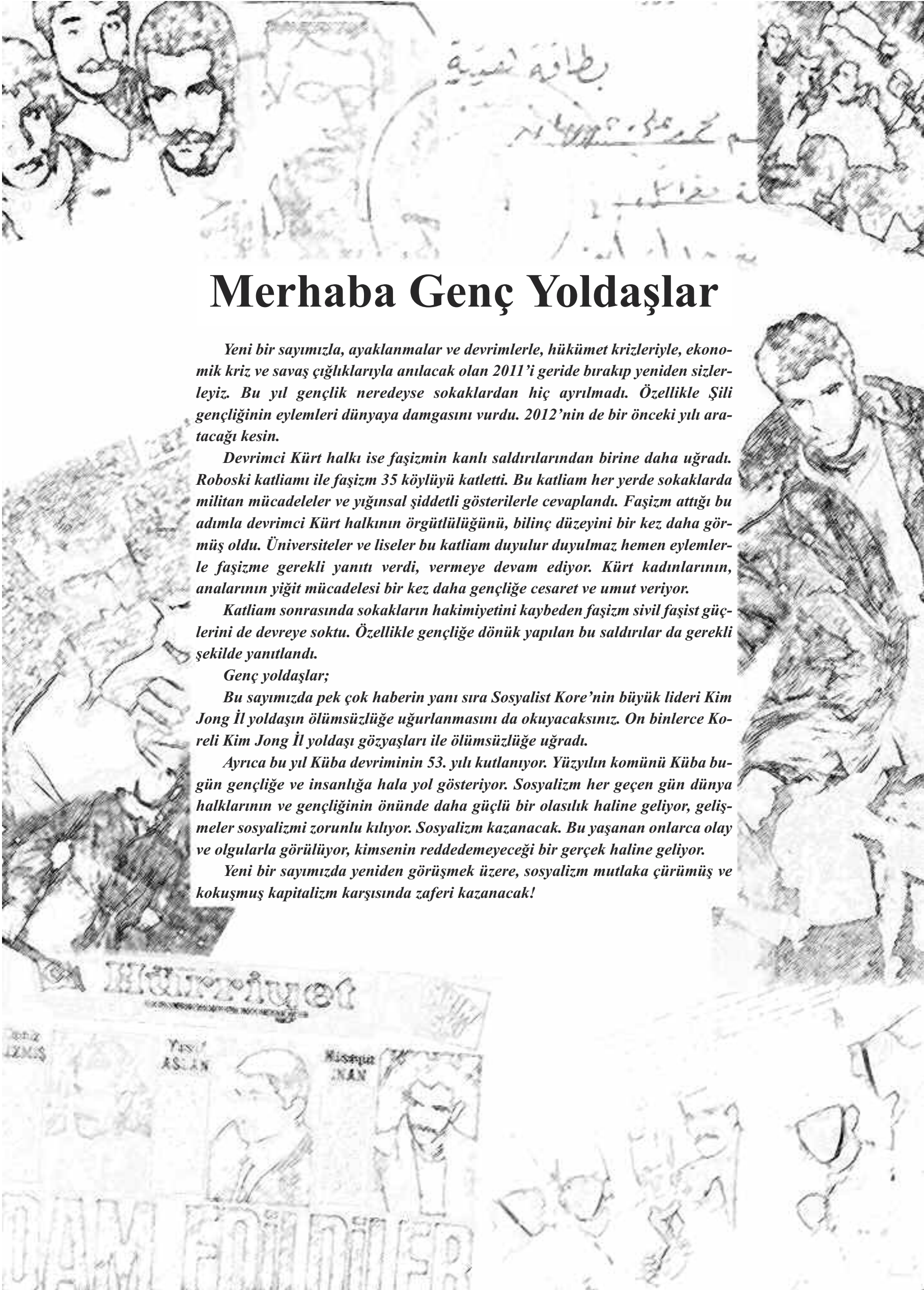
Katliam sonrasında sokakların hakimiyetini kaybeden faşizm sivil faşist güçlerini de devreye soktu. Özellikle gençliğe dönük yapılan bu saldırılar da gerekli şekilde yanıtlandı.

Genç yoldaşlar;

Bu sayımızda pek çok haberin yanı sıra Sosyalist Kore'nin büyük lideri Kim Jong İl yoldaşın ölümsüzlüğe uğurlanmasını da okuyacaksınız. On binlerce Koreli Kim Jong İl yoldaşı göz yaşları ile ölümsüzlüğe uğradı.

Ayrıca bu yıl Küba devriminin 53. yılı kutlanıyor. Yüzyılın komünü Küba bugün gençliğe ve insanlığa hala yol gösteriyor. Sosyalizm her geçen gün dünya halklarının ve gençliğinin önünde daha güçlü bir olasılık haline geliyor, gelişmeler sosyalizmi zorunlu kılıyor. Sosyalizm kazanacak. Bu yaşanan onlarca olay ve olgularla görülüyor, kimsenin reddedemeyeceği bir gerçek haline geliyor.

Yeni bir sayımızda yeniden görüşmek üzere, sosyalizm mutlaka çürümüş ve kokuşmuş kapitalizm karşısında zaferi kazanacak!

SAVAŞ VE DEVRİMCİ GENÇLİĞİN TAVRI

Umut Güneş

“...Proletarya böyle bir savaşa karşı çıkmakla yetinmemeli, bu savaşlarda ‘kendi’ hükümetinin yenilmesini istemeli ve eğer bir ayaklanma savaşa engel olabilecekse, devrimci ayaklanmalar için savaştan yararlanmalıdır.” (S.63 - a.g.e - V.İ.Lenin)

Dünyada yeniden savaş davulları çalmaya başladı. Bir tarafta emperyalizmin bölgedeki işbirlikçi güçlerinden Türkiye, diğer tarafta emperyalizmin tam ilhak politikalarına karşı tavizlerle vererek geri çekilen Suriye. Türkiye ile Suriye arasındaki ilişkiler, ortak bakanlar kurulu kurmaktan bahsedilen zamanları çoktan geride bıraktı ve savaş çılgınlıkları havada uçtu. Türkiye tekeli kapitalizmi uluslararası politikada bel kemiğinin olmadığını, Suriye konusunda aldığı tavırla birkez daha gösterdi. Türkiyenin dış politikasının özünü bağımlı olduğu emperyalizmin çıkarlarını korumak oluşturuyor. Bunun tek nedeni emperyalizme göbekten bağımlı olması değil, önemli nedenlerinden biri de içeride gelişen devrim mücadelesini, yalnız emperyalizmin ekonomik, politik ve askeri desteği ile engelleyebileceğini düşünüyor olmasıdır.. Bu karşılıklı ilişki Türkiyeyi bir anda füzelerin, tankların hedefi haline getirdi. Yazımızın konusu Türkiye’nin Ortadoğu’daki politikaları değil. Yazımızın konusu olası bir savaşta devrimci gençliğin alması gereken tutumun ne olacağı ve savunması gereken politikanın ne olduğudur.

Marksizmden kopuşların hızla yaşandığı, burjuva ideolojilerinin çeşitli biçimlerinin “sosyalist” harekette egemen olduğu bu dönemde savaş konusunda da savunulan politikalarda aynı kopuşu görmek mümkün. Bu nedenle savaş konusunda net bir politikaya sahip olmak için marksizmin bu konudaki bakış açısını hatırlamak ve Marksist-Leninist ideolojiyi savunmak devrimci gençlik açısından bir zorunluluktur. Yaşanan süreci doğru kavramak için de Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğine ihtiyaç vardır. Çünkü reformist ve oportünistlerin gençliğin kafasını zehirleyen, uyuşturan politikalarına karşı etkin bir mücadele yürütmek ve burjuvazinin aldatmacalarına karşı gençliği uyararak, doğru anlayışın savunulması için Marksist-Leninist ideolojinin tekrar tekrar hatırlanması gereklidir.

Komünistler halklar arasında olan savaşlara karşıdır. Çünkü halklar arasında gerçekleşen bir savaş işçi ve emekçiler için büyük bir yıkım ve gözyaşındır. Ama komünistlerin savaş karşısındaki tutumu sadece bununla açıklanamaz. Bir savaş kan ve gözyaşının dışında başka bir şeyi daha i-

fade eder. İşçiler, emekçiler ve gençler açısından kendi burjuvalarına karşı çok daha etkin bir mücadelenin yürütülmesi ve mücadelenin iç savaşa dönüştürülmesi gerçeğini. Olası bir savaşı engellemenin en iyi yolu budur, savaş durumunda savaşa son vermek için ve devrimi ilerletmek, gerçekleştirmek için yapılacak tek şey budur. Ayrıca devrim mücadelesini sürdürmenin başka bir ifadesi de savaş koşullarında kendi burjuvalarının iktidarını devirme ve emekçilerin iktidarının kurulması mücadelesinden başka bir şey değildir. Lenin’in dediği gibi “...ve savaşın patlaması durumunda, ‘kapitalizmin devrilmesini hızlandırmak’ için savaşın neden olacağı ‘ekonomik ve politik bunalımlardan’ yararlanmalarını, yani sosyalist devrim adına hükümetlerin savaştan ileri gelen sıkıntılı durumlarından ve yığınların öfkelerinden yararlanılmasını öngörmektedir.” (Sosyalizm ve Savaş, sf: 19-20, Sol yayınları, V.İ. Lenin.) 1912’de Basle’de kabul edilen ve ilan edilen bu kararlar, uluslar arası işçi sınıfı için, komünistler için emperyalist savaş karşısında ve koşullarında mücadelenin taktiklerinin açıklanmasında yer alıyor. Lenin ise o dönemin reformist ve oportünistlerinin 1. emperyalist paylaşım savaşındaki şoven tutumlarını eleştirmek ve proletaryanın ve gençliğin nasıl mücadele edeceğini açıklamak için yeniden hatırlatıyor.

Savaşa karşı alınan bu karar bizim için de geçerlidir. Neden? Çünkü İşbirlikçi Türkiye’nin öne sürülerek emperyalizmin istediği Suriye üzerinde tam ilhak politikasını acilen gerçekleştirmektir. Bu nedenle olası bir savaş “emperyalist bir yağma savaşı” olacaktır. Bu emperyalist yağma savaşının karşısında durmak demek, savaşa neden olan koşulların ortadan kaldırılması mücadelesi demektir.

Savaşa Neden Olan Koşullar Nasıl Ortadan Kaldırılır?

Savaş gibi olağan üstü koşullar bir turnosol kağıdı gibidir. Proletaryanın ve gençliğin gerçek dostları ile sahte dostlarını birbirinden ayırır. Geniş yığınların gözleri önüne serer. Reformist ve oportünistlerle, komünistler arasında hemen her alanda görüş ayrılığı vardır. Çünkü farklı sınıf ve anlayışları temel alırlar. Proletaryanın bağımsız ve uzlaşmaz sınıf politikalarını savunan komünistler savaşı yaratan koşul-

ların kapitalizmin işleyiş yasalarının, emperyalizmin tam ilhak politikalarının, tüm dünyada her yere yayılan ayaklanmaların ve isyanların vs. neden olduğunu öne sürüyor ve yalnızca kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla, yani bir devrimle iktidarın emekçilerin eline geçmesi ile savaşın önlenebileceğini öne sürerken; reformist ve oportunistler hükümetlere, hükümetlerin politikalarına kimi zaman ise hükümetler içerisinde bulunan bir kişiye indirgeyerek gençliği, emekçileri aldatır ve sorunun da hükümetlere karşı yürütülecek mücadeleyle çözülebileceğini öne sürerek, kitlelerin aklını karıştırıp, onlara devrimden bahsetmeyerek, sadece savaş karşıtlığı ile kitlelerin öfkelerinin boşalmasını sağlayarak aslında sınıf içerisinde burjuvazinin gizli ajanlığını da yapmış olurlar.

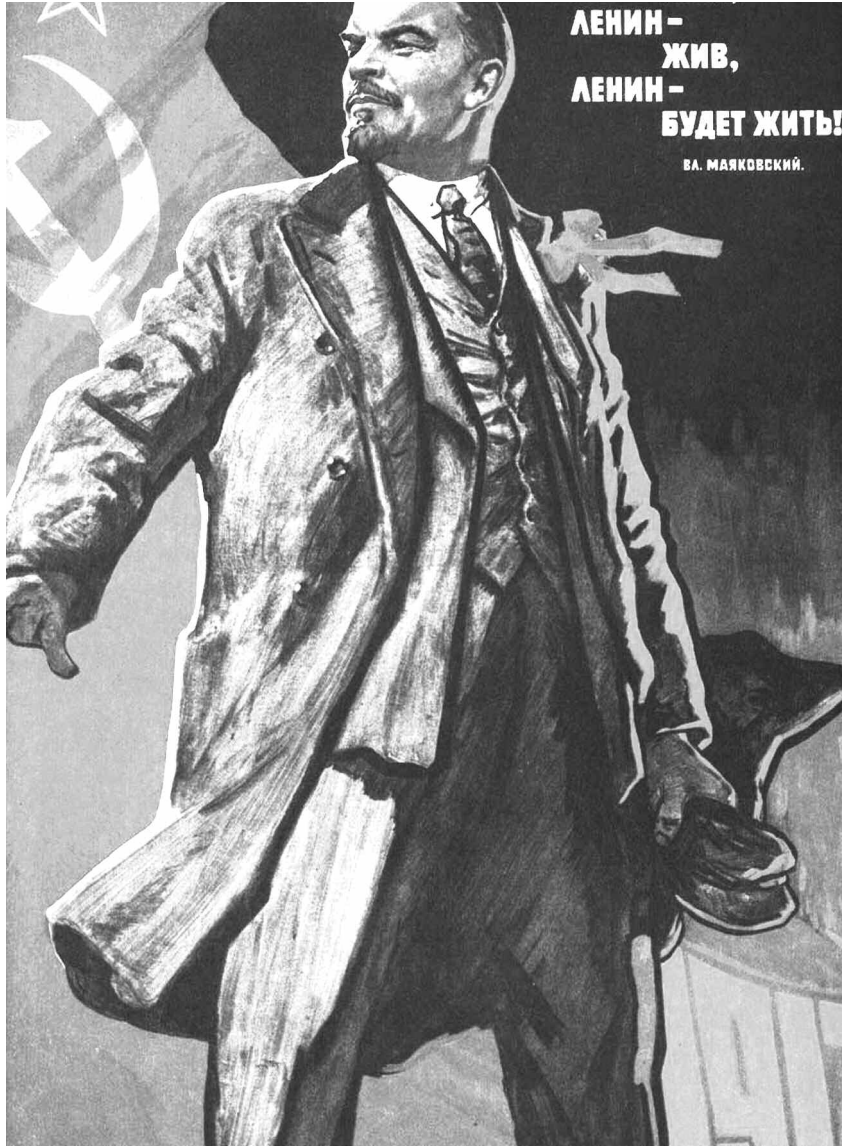
Savaş ne reformistlerin ve oportunistlerin yaptığı gibi “savaşa hayır” demekle önlenir, ne de savaşı doğuran koşullar ortadan kaldırabilir. Neden? Çünkü savaş politikanın başka araçlarla devamından başka bir şey değildir. Politika ise ekonominin yoğunlaşmış ifadesidir. Buradan çıkarılacak sonuç ise şudur: Komşularla sıfır sorun politikasını yürütme iddiasında olan bir hükümeti savaş durumuna getiren şey, Suriye’de yaşanan olaylara Esad hükümetinin sert müdahaleleri, olaylara tanklarla vs. müdahale edip “insan haklarını ihlal etmesi” vs. değil. Emperyalizmin tüm dünyada uyguladığı tam ilhak politikasının bir devamıdır. Uzun süredir Suriye emperyalizmle işbirliğini geliştirmiş olsa da emperyalizmin çıkarları bu yavaş işleyen sürece uymuyor. Emperyalizm Suriye’den tam işbirliği istiyor, onun kendi denetimine tam anlamıyla girmesini ve kendi çöküş koşullarına uygun bir ilişkiyi hayata geçirmek istiyor. Oysa Suriye burjuvazisinin vereceği tavizlerin ise bir sınırı var. İkincisi Tunus’la başlayan ve Arap halklarını saran devrim dalgası emperyalizmin elini çabuk tutmaya götürüyor. Zira devrim yangını sadece Arap halkları içerisinde değil, tüm dünyada yanıyor. Bu nedenle savaş onlarca ekonomik, politik ilişki yumağının bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Bu savaş bugün değilse bile başka bir yerde başka bir zaman yeniden tezahür edecektir. Bu nedenle savaşa neden olan koşulların ortadan kaldırılması, savaşın önlenmesi sadece “Savaşa Hayır” demekle mümkün değil ve bunun pek çok örneği var. En yakın örnek ise Irak savaşı.

Bu konudaki bir başka yanlış ise Esad’ı açıktan ya da kapalı olarak savunmaktır. Onu emperyalizme karşı direnen bir güç olarak görmektir. Suriye’de egemen olan sınıf burjuvazidir. Esad ise burjuvazinin temsilcisidir. Ve Suriye’nin emperyalizmle olan iliş-

kileri, işbirlikçi karakteri Hafız Esad döneminde başlamış, bugün ise daha da hızlanmıştır. İkincisi Esad işçilerin, emekçilerin çıkarını savunmuyor, tam tersine emekçileri sömürüyor, devrimcileri, komünistleri işkencelerde katlediyor. Bu yüzden Suriye’de savunulamaz. Özetle 100 kölesi olanla, 200 kölesi olan köle sahipleri arasındaki savaşta daha az köleye sahip olanı savunmak ya da desteklemek devrime ihanettir. Ve Halklar arasındaki barışı desteklemekle de alakası yoktur.

Bir diğer yanlış ise “savaşa” karşı olduğunu ifade edip Suriye üzerindeki baskıyı haklı görecek, destekleyecek bir tutum almaktır. Bu özünde burjuvaziye hizmet, kitleler içerisinde de burjuvazinin ajanlığını yapmak demektir.

Leninist Gençlik Devrimin Bayrağını Yükseltmelidir

Bizler leninist gençlik olarak elbette bir savaşın yaşanmaması için tüm gücümüzle bunun karşısında olacağız. Ama pasifistlerin yaptığı gibi yalnızca “Savaşa Hayır” diyerek değil. Evet etkin bir savaş karşıtlığı yapmak gereklidir ve doğrudur. Ama kitlelere bir başka gerçeği de bununla birlikte bıkıp usanmadan anlatmak gerekir ve bu devrim tarafında olmanın esas belirleyiciliğini oluşturur. O da kapitalizm yıkılmadan dünyada savaşların asla bitmeyeceğini ve mevcut olası savaşın emperyalist bir yağma savaşı olduğu, savaşın önlenmesi ya da patlak vermesinden sonra savaş sona erdirmenin tek yolunun bu emperyalist yağma savaşını bir iç savaşa dönüştürmek olduğudur. Proletaryanın ve onun devrimci gençliğinin savunması gereken politika da bu olmalıdır. Çünkü savaş yığınlarda öfkeyi artırır. Ve bu öfkeyi devrime yönlendirmek yalnızca bu politikayla mümkündür. Bu devrimin bayrağını yükseltmek demektir.

Henüz koşulların bir iç savaş için uygun olmadığını söyleyen reformist – oportunistlere ise cevabımız şudur: “...Bu duyguların bilinçli bir duruma gelmesi, derinleşmesi ve biçimlenmesinde yığınlara yardım etmek bizim görevimizdir. Bu görev ancak şu slogan ile doğru olarak ifade edilir: emperyalist savaşı iç savaş durumuna çeviriniz; ve savaş sırasındaki bütün tutarlı sınıfsavaşmaları, ciddi bir biçimde yürütülen bütün “yığın hareketleri”, eninde sonunda bu amaca yönelmelidir. Güçlü devrimci bir hareketin, büyük devletler arasındaki birinci mi, yoksa ikinci mi emperyalist savaş sırasında olacağını; savaştan önce mi, savaştan sonra mı patlak vereceğini şimdiden söyleyemeyiz, ama ne olursa olsun bizim görevimiz bu yönde sistemli olarak, yılmadan çalışmaktır.” (Sosyalizm ve Savaş, sf: 25, Sol yayınları, V.İ. Lenin.)

FAŞİZM NEDİR?

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE FAŞİZM

Öncelikle, nedir faşizm? Kominternin tartışmalarında kimileri küçük burjuva ideolojisi dedi, küçük mülkiyete bağladı, kimileri farklı bir açıklama getirmeye, sorunu salt askerlere bağlamaya çalıştı. Ama bu konuda Dimitrov'un tanımı Komintern'de kabul edildi. Buna göre faşizm "Mali- sermayenin en gerici, en şoven, en ırkçı, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür." En gerici tekeller diyor. Hangisidir bu? Açık, en iri, en güçlü tekellerdir. Çünkü tekel dendiğinde ilk akla gelmesi gereken her alanda egemenliktir; demokrasinin her biçimiyle inkarıdır.

Kapitalizmin kendi gelişimi 20. yüzyılın başında, 19. yüzyılın sonunda tekelci aşamaya vardı. Daha önce serbest rekabetçi kapitalizmin devlet biçimi burjuva demokratik devletti. Bu kimi yerlerde cumhuriyet, kimi yerlerde (İngiltere gibi) krallık biçiminde görülse de, özünde burjuva sınıfın kendisi için demokrasi, diğer sınıf ve katmanlar için diktatörlük olan devlet biçimiydi.

Kapitalizmin kendi gelişimine, sermaye birikimine bakınca şu onun genel eğilimidir: Sermaye daha çok elden daha az ele doğru bir akış gösterir. Tekele yol veren de bu sermaye birikimidir. Bugün tekeller arası rekabette de bu vardır. Sermaye birikiminin kriz – bunalımla bağı da unutulmamalı. Daha çok elden daha az ele akış, kriz dönemlerinde daha da yoğundur; kimi burjuvalar iflas ederken, kimileri onu yutarak daha da büyür. Bugün bu işleyiş tekellerin – şirketlerin evliliğinden, satın almaya dek pek çok biçim altında sürüyor.

Tekellerin 20. yüzyıl başında ekonomide egemen hale gelmesi, onun kendi yapısı gereği, egemenlik arayışını da beraberinde getirdi. Daha önceki dönemden burjuva demokratik devletleri geçirmeye, devleti de kendi egemenliği altında bir kuruma dönüştürmeye yöneldi.

Bunu ele alırken 20. yüzyıl başlarındaki dünya konjonktürü asla gözden kaçmamalı. Emperyalizm aşamasına varan kapitalizm, daha önceki döneme özgü devresel bunalım yerine, sürekli bir bunalım aşamasına da varmadı. Bu bunalım, derinleşerek büyüdüğü için 1.Emperyalist Savaşında gündeme gelmesinin yolunu döşedi. Savaş, emekçi yığınların, işçi sınıfının sefaletini daha da büyütüp, zaten

bunalımın yarattığı koşullara karşı biriken öfkeyi daha da artırdı.

Kapitalist toplumda geleceğe dair tasarısı, vizyonu olan iki sınıf vardır: Burjuvazi ve proletarya. Ara katmanlar bunlardan bazen birinin bazen diğerinin peşine takılır. Burada şu anlaşılıyor; bunalımdan çıkışın da iki yolu vardır: burjuvazinin çıkış yolu; proletaryanın çıkış yolu. 1917 Ekim'inde Sovyetlerde proletaryanın çıkış yolu gerçekleşti: devrim zafere ulaştı. Hemen arkasından Batı Avrupa'da da proletarya bunalımdan çıkış için harekete geçti. 1918 Macaristan Devrimi kısa da sürse bir örnek oldu. 1919 Spartaküs ayaklanması – Ocak Devriminin yenilgisi ve yine aynı dönemde İtalya'da pek çok kentte gerçekleşen ayaklanmalar, kent kent Sovyetlerin komün gibi yerel kalan iktidar deneyimleri. Bütün bu devrim girişimleri yenildi, bastırıldı. Kendisini dayatan, burjuvazinin – tekellerin çıkış yolu olan faşizmdi. Tekellerin en gerici, en ırkçı, en şoven açık terörist diktatörlüğü, her ülkenin koşullarına, toplumsal sınıflar arasındaki güç ilişkilerine göre farklı biçimlerde gelişti.

Öz itibarıyla hepsinde ortak olan tekellerin devleti ele geçirme, onunla bütünleşme, egemenlik altına almasıdır. Bu değişik yollardan oldu. İlk girişim Almanya'da Kap Darbesi diye bilinen askeri darbeydi. Buna karşı Alman işçi sınıfı bütün olarak silaha sarıldı; darbeciler yenildi. Sonuçta iki ayrı cumhuriyet ilan edildi: Biri Alman Sosyal Demokratların, yani Kautskylerin Bernsteinların ilan ettiği burjuva cumhuriyet, diğeri de Lüksemburgların, Liebnectlerin ilan ettiği Sovyet cumhuriyeti. İki sınıfın savaşında, bu kez Sosyal Demokrat Parti Spartaküslerle birlikte değildi; sınıf bölündü: 1919 Ocak Devrimi yenildi. Sonrası malum, bilinen hikaye – Naziler ve Hitler faşizmi.

Spartaküslerin yenilgisinden sonra, Kap darbesi gibi yollardan egemen olamayacağını anlayan tekelci sermaye, Hitler'i ve onun nasyonal sosyalist partisini her yol ve yöntemle destekledi. Naziler burjuva demokratik devleti ele geçirerek faşist devleti kurdular.

Bir başka örnek ise; İtalya: Milano, Torino ve diğer sanayi kentlerinde gerçekleşen konseylerin iktidar deneyimleri kısa sürede yenildi. Burada Musollini'nin faşist

partisi iş başına geldi. 1922'de iktidar olan Musollini İtalya'da tekellerin egemenliğini sağladı.

1923'de Bulgaristan'da, 1922 Eylül ayaklanmasının yenilgisinden sonra bir darbe ile faşizm iş başına geldi. Krala dokunmayan, ama devleti tekellerin egemenliğine veren, yukarıdan bir hükümet darbesi gerçekleşti. Burada da Bulgaristan sosyal demokrat işçi partisinin önderliği altındaki işçi ayaklanması yenilmiş, yenilgiden sonra Dimitrov ve bazı yöneticiler yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştı. Bu koşullarda faşizm iş başına geldi.

Bunları Fransa ve İspanya izledi. Bu ikisinde biraz daha geç oldu. Zira bu iki ülkede Halk Cepheleeri kurulmuş; Komünistler, Sosyal demokratlar ve Çiftçi örgütleri arasında bir cephe gerçekleşmişti. Fransa'da faşistlerin iktidarı ele geçirme girişimleri sonuçsuz kaldı. Ancak Naziler Fransa'yı işgal ettikten sonra faşist bir iktidar kurabildiler. Savaş sonunda ise yeni Cumhuriyet De Gaulle başkanlığında kurulurken, tekelci sermaye devleti kendi istediği gibi şekillendirdi.

İspanya'da da Halk Cephesi, faşistlerin iktidarı ele geçirme girişimleri karşısında silaha sarıldı. Tekelci sermaye, burjuva sınıf, yenilginin önüne geçmek, devrimi engellemek için Afrika'daki sömürgelerde bulunan General Franko'yu ve sömürgeci Falanjlari İspanyaya çağırdı. Yıllar süren iç-savaş sonunda Halk Cephesi yenildi; Falanjist parti iktidarı ele geçirdi. İspanya'da da faşizm egemen oldu.

İngiltere ve ABD'de savaş sonunda tekeller yeni şekillenen devlet yapılarında egemen oldu. ABD'de yolun üzerindeki engeller Mc Carty vasıtasıyla ve onun adını alan faşist uygulamalarla temizlendi.

Asya'da Japonya örneği bundan çok farklı değil. Orada devlet zaten burjuva demokratik bile değildi; feodal Monarklığın devamı olarak İmparatorluğun kendisinde var olan despotizm, faşizmin de temeli olarak değerlendirilip, tekeller eliyle ve imparatorluk vasıtasıyla uygulandı, iş başına geldi.

İkinci emperyalist savaştan sonra neredeyse bütün Latin Amerika'da ve Güney Asya'da uygulanan cunta yoluyla faşizmin süreklileştirilmesi bizdekinden pek farklı olmadığı için üzerinde ayrıca durmayacağız.

Türkiye’de Faşizmin İktidara Gelişi

Bizdeki duruma gelince, Osmanlı’dan yeni burjuva Cumhuriyete kalan köklü bir despotizm geleneği var. Polis olsun, ordu olsun asıl olarak içerdeki ayaklanmalara uygun şekillenmiş. Zira Osmanlı’nın son dönemleri neredeyse yüzyıl, hep iç isyanlar, ulusal ayaklanmalarla dolu.

Cumhuriyetin Osmanlı’dan devraldığı bu despotik yapı Kürt isyanları nedeniyle daha da artarak devam etti. Tek parti dönemi ve ikinci emperyalist savaştan sonraki dönemin ayırt edici özelliği, emperyalizmin sosyalist dünya dışında kalan bütün dünyada yeniden kurduğu egemenliğe ve uluslar arası işbölümüne uygun olarak bu bölgeye verdiği misyona göre şekillenmesi oldu. Kısaca çok partililik denen dönem, aslında bu misyona uygun şekillenen dönemdir. NATO’ya girişle ve işbirlikçi karakterde de olsa kapitalizmin gelişimi bu dönemde hızlandı. Kapitalizmin sanayi alanındaki gelişimi ve tabii ki sermaye birikiminin artışı, 27 Mayıs 1960 Darbesini getirdi. Bu darbe ne faşist ne de Kemalist bir darbe değil. Faşist değil, çünkü tekellik henüz ekonomide egemen değil. Kemalizm ise özellikle 1960’lardan sonra devletin ideolojisi olarak üretilen bir yaklaşımdı.

Nedir 27 Mayıs’ın aslı? Bu darbe, o güne kadar devlet içinde beraber olan Tarım sermayesi ile Sanayi sermayesi arasındaki hesaplaşmadır. Sanayi sermayesi, 27 Mayıs’la devlette egemenliğini ilan etmiş, ekonomiyi de buna göre şekillendirmiştir. 1960’lı yıllar, bu nedenle Türkiye’de sanayi üretimi ve sanayi tesislerinin kuruluşunda atılım yaşanan yıllardır. 60’ların sonuna doğru, Türkiye kapitalizmi belirli bir gelişme kaydetmiş, işbirlikçi karakterde tekellik, sanayi alanında tam bir egemenlik sağlamıştır. Bu dönem, iç pazarda belirli bir doygunluk sağlandığı için 1967’den itibaren Türkiye kapitalizminin bunalıma girmesi ile kendi olağan sonuçlarını yaratır.

Bu bunalım, 68 dünyasıyla bütünleştiğinde, bizdeki gençlik hareketlerinin ve 71 devrimci çıkışının da nedenlerini ele verir. Ama ondan öncesi var. 1967, DİSK’in kuruluşu ve İstinye’de Kavel Kablo grevi ile tarihe not düşer. Sanayi gelişim, işçi sınıfının nicelik gelişimini arttırmış, 1967’de nitel bir değişim geçiren bu nicelik, Türk-İş gibi bir devlet sendikasının dar kapılarını kırarak, DİSK’i yaratmış; Cumhuriyet tarihinde bir grev gerçekleşmiştir. Aynı dönem, Alpogut kömür ocaklarında işçilerin madene el koyup işletmesinin yanında, Trakya’dan Çukur ovaya kadar, Ege dahil

pek çok yerde toprak işgalleri gerçekleşmiştir. Yani emekçi sınıflar ciddi bir mücadele yönelimine girmiştir. 68 gençlik hareketi, sadece dünyadaki, dış dünyadaki olayların değil, içerdeki bu sınıf mücadelesinin ivmesi ve itkisiyle de şekillenir. Gençlik, toprak işgallerine girişen köylülere yardıma koştuğu gibi her işçi eyleminin de yanında yer alır. O dönem işçi eylemlerinin zirvesi 15–16 Haziran ayaklanması

Tekelci kapitalizme tekellere karşı mücadele, faşizme karşı mücadeledir. Çünkü tekelliliğin ortadan kaldırılması hem faşizmin ekonomik temellerinin ortadan kaldıracak hem de tekellerin politik egemenlik aygıtı olan devleti de emekçi yığınların proletaryanın eline vereceğinden, faşizmi ve faşizm tehlikesini ortadan kaldıracaktır.

dır.

DİSK’in kapatılması amacıyla sendikalar yasasında yapılan değişikliğe karşı bir başkaldırıdır bu hareket. Her ne kadar kendiliğinden bir hareket olsa da, o yıllarda sosyalist hareket içinde yoğun biçimde süren bir tartışmaya cevaptır aslında. Sosyalist hareket temel güç işçi sınıfı mı yoksa köylülük mü tartışması yaparken, işçi sınıfı 15–16 Haziran ayaklanması ile bu tartışmaya son noktayı koymuş kendisi için bir sınıf olduğunu, mücadelenin motorunun da kendisi olacağını herkese göstermiştir.

İşçi sınıfı, köylülük ve gençlik hareketinin bu yıllardaki müthiş atılımı, burjuva sınıfta adeta bir panik havası yarattı. Devrimci gelişmeyi durdurmak amacıyla 12 Mart 1971’de askeri faşist darbe gerçekleştirildi. Ancak toplumsal mücadelenin gelişimi karşısında uzun süre işbaşında kalamadı. İki yıl sonra çekilmek zorunda kalsa da devletin yapısında, önemli deği-

şikler yapmayı başardı. Ordu içindeki ilerici- demokratik unsurlar temizlendi, militarist kurumlarda faşizm egemen ideoloji- örgütlenme haline geldi. Bunun yanında kimi devlet kurumlarında etkili olsa da istediği sonuçları(eğitim- sağlık) elde edemedi. Parlamento yapısında ve siyasi partilerin parlamento bileşimlerinde de tekellerin, tekelliliğin belirgin biçimde kontrolü ele geçirdiği bilinen bir olgu. Daha önceki döneme ait, özellikle tarım sermayesine ve toprağa dayalı partilerin tamamen silinip gittiği, var olan burjuva partilerin de artık tekelci burjuvazinin temsilcileri olduğu biliniyor.

Toplumsal mücadelenin yükselişi karşısında askeri yönetim gelişmiş olsa da, devlet içindeki değişime dayanarak, tekellik sermaye ihtiyaç duyduğu pek çok faşist uygulamayı ve örgütlenmeyi parlamento eliyle gerçekleştirebildi. Bu dönem parlamenter faşizm olarak tarihe geçti.

Daha sonraki süreçte 70’li yıllar boyunca, özellikle ikinci yarıda gerek işçi hareketinde gerek gençlik hareketinde büyük bir atılım yaşandı. Mücadele iki sınıfın yer yer göğüs göğse çarpışmaları, sert sınıf savaşları biçiminde sürdü.

Emperyalist sistemin 73-74’lerde başlayan ve hala derinleşerek süren derin krizi Türkiye’ye 70’lerin sonuna doğru, 77-78’den başlayarak, yani emperyalizmin krizinin yeni dalgaları, Türkiye burjuvazisinin devrim korkusunu kamçılıdı. Emperyalist ülkelerden dayatılan ekonomik politikalar içerdeki devrimci mücadele, sınıflar mücadelesi nedeniyle uygulanamıyor, ekonomi gittikçe daha büyük bir açmazla çöküşe sürükleniyordu. Tekelci sermaye üretimi sürdürebilmek için emperyalistler tarafında önlerine konan 24 Ocak kararlarını uygulayamıyor; artı-değer sömürsünü arttıramıyor; bu amaçla attığı her adımda sınıfın ileri kesimleri ve örgütlü güçlerinin yürüttüğü devrimci mücadele çıkıyordu.

Dünya konjonktürü; İran’da gerçekleşen Halk devrimi sonunda iktidar her ne kadar devrimci demokrasinin değil, Mollaların eline geçse de sermayeyi korkutmuştu. Afganistan’dan Orta Doğuya güçler ilişkisinde ciddi bir değişim zorlanıyordu. ABD’nin ve o dönemki adıyla AET olan AB’nin etkin desteği ile 12 Eylül askeri faşist cuntası gerçekleşti. Uzun yıllar iş başında kalan cunta, devlet içinde faşist kurumlaşmayı tamamladığı gibi toplumsal yaşamın bütün alanlarına müdahale ederek demokratik gelişmenin önünü almaya çalıştı. İşçi sınıfının sınıf örgütleri, devlet sendikası olan Türk-İş hariç, diğer sendikalar dağıtıldı, yasaklandı.

80'lerin sonuna doğru işçi sınıfı yeniden atağa geçti. Bahar eylemleri adıyla bilinen yaygın eylemler, cuntanın bastıracağı bütün demokratik kanalların yeniden açılmasını ve devrimci mücadelenin de yeniden atılımını getirdi. 80'lerin sonunda yeniden sertleşen sınıflar mücadelesi, 90'lı yıllarda tarihin en sert süreci olan iç savaş sürecini yaşadı. 40 yıllık iç savaş bu süreçte en açık, en kuralsız biçimde sürdü.

2000'li yıllara dair çok fazla söze gerek yok. 90'lı yılların bir devamı olarak sürüyor ve sık sık döneme ilişkin değerlendirmeler zaten yayınlarda yeteri kadar yapılıyor. Burada özellikle 1970'li yılların ortalarından başlayarak süregelen faşizme karşı mücadeleye dair birkaç söz etmek lazım.

Faşizme Karşı Mücadele

12 Mart 71'den sonra kurulan DGM'ler bir süre daha varlığını sürdürdü. 76'da, DİSK'in sürdürdüğü etkin bir mücadele sonunda DGM'ler anayasa mahkemesi kararı ile kapatıldı. Daha sonra Mess grevi sırasında DİSK, bu başarısını "DGM'yi ezdik; sıra MESS'de!" diye sloganlaştırdı. Mess grevini de işveren sendikasına taleplerini kabul ettirerek başarıyla bitirdi.

Bundan sonraki dönemde öne çıkan sokak eylemleri, daha doğrusu sokakların egemenliğini ele geçirmek için sermayenin sivil faşistleri silahlandırıp, sokağa saldırdığı dönemdir. Giderek artan bir yoğunlukta silahlı sokak çatışmalarının yaşandığı bu iç savaş döneminde, 75-80 arasında 5 bin kişinin öldüğü biliniyor. Sivil faşistlerin sokağa salınması; önceleri okul kavgaları, mahalle kavgaları biçiminde başlasa da, bir süre sonra sokaklarda adam kurşunlamaya, kaçırıp ülkü ocakları vb. yerlerde işkenceyle öldürmeye, öğrenci yurtları, kahvehanelerin yanında grev çadırlarını silahla taramaya kadar vardı. Bu sivil faşistler eliyle 1978'de Maraş katliamı gerçekleştirildi; daha sonra aynı oyun Çorum'da denendi. Bu kez karşılarında etkin bir savunma gücü bulunca başarılı olamadı. 1979 sonunda aynı oyun Hatay'da denendiyse de burada komünist harekete öngelen devrimci güçlerin aktif tavrı ve mücadelesi sonunda hiçbir can kaybı olmadığı gibi, sivil faşistlerin yanında resmi faşist güçlerinde günlerce kentten çekilmelerini zorunlu kılmıştır.

Yine 78'de İstanbul üniversitesi öğrencilerinin bombalanması ve Ankara'da 7 TİP'li öğrencinin evlerinde katledilmesi, resmi güçler, özellikle polis tarafından desteklenen sivil faşistlerin sokak egemenliği uğruna, devrimin gelişimini engellemek

uğruna neleri göze aldıklarının birer göstergesidir.

Bütün bu faşist terör, devrimci güçleri ve emekçi yığınları sindirmeye yetmedi. Devrim, aksine okullarda, mahallelerde, kentlerde, kırlarda örgütlenmeye devam etti. Devrimin bu gelişimi karşısında sermaye yine son çareye, son çıkış yoluna başvurdu: 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntası.

70'li yıllarda devrim nicelik olarak geniş alanlara ve geniş kitlelere siyaret edecek kadar yaygınlaşmış olsa da; nitelik bir dönüşümü başaramamış, ideolojik-politik hedeflerini bu geniş kitleler içerisine salamamıştı. Bu nedenle 12 Eylül'ü gerçekleştirenler yıllara yayılacak bir çatışmayı ve 30 bin ölümü göze aldıklarını itiraf etseler de devrimin toplumsal tabanı bunu yapabilecek konumda değildi. Pek çok siyasal yapı daha cuntanın ilk günlerinde kitleleri öncüsüz bırakarak ya yurt dışına Avrupa'ya kaçtı, ya da amatörükleri nedeniyle tutunamayıp dağıldı.

12 Eylül faşizmi karşısında geriye çekilmeyi yurt dışına çıkışı red eden, sonuna kadar mücadeleyi kesintisiz sürdüren tek hareket leninistler oldular. İşçi sınıfı içindeki örgütlülüklerini koruyarak, 90'lı yıllara dek kesintisiz mücadeleyi sürdürdüler.

12 Eylül faşizmi karşısında geniş kitlelerin tutunamamasında, cuntanın bu kadar kısa sürede başarı sağlamasında önemli bir etkende o dönem devrimci örgütlerin pek çoğunda egemen olan faşizme karşı mücadele anlayışının yanlışlığıydı. Faşizme karşı mücadeleyi ÜGD, MHP ve sivil faşistlere karşı mücadele olarak kavrayan bu örgütler, cuntanın bu sivil faşist örgütle-

ri kapatması, kadrolarını tutuklaması karşısında şaşkınlığa düştüler. Her ne kadar oportünistler "faşist devlet" söylemini kullanıyor olsalar da faşizmin asıl olarak bir devlet örgütlenmesi olduğunu bilince çıkaramamışlardı. Bu ideolojik-politik hata pek çok yapının cunta karşısında ya yurt dışına kaçışının ya da tutunamayıp kısa sürede dağılışının asıl nedenidir.

Oysa unutulmaması gereken asıl mesele, faşizmin bir devlet biçimi olması olgusudur. Bugün yeniden yer yer sivil faşist güçleri sokağa salıp emekçi sınıflar üzerinde terör estirmeye yöneldiği açık. Bu nedenle faşizme karşı mücadelenin salt bu güçlere karşı mücadele olarak algılanmaması gerektiğini belirtelim.

Faşizme karşı mücadele asıl olarak tekellere, tekelci kapitalizme karşı mücadeledir. Çünkü esas olarak, faşizmin ekonomik temeli tekelci kapitalizmin kendisidir. Bu ekonomik temelden besleniyor olmasına rağmen, kendisine kitle tabanı olarak yine tekellerin yıkama uğrattığı kafası ırkçılık ve şovenizmle zehirlenmiş küçük mülk sahiplerini seçer.

Tekelci kapitalizme tekellere karşı mücadele, faşizme karşı mücadeledir. Çünkü tekelliliğin ortadan kaldırılması hem faşizmin ekonomik temellerinin ortadan kaldırarak hem de tekellerin politik egemenlik aygıtı olan devleti de emekçi yığınların proletaryanın eline vereceğinden, faşizmi ve faşizm tehlikesini ortadan kaldıracaktır.

Bütün bunlardan sonra şunu söylemek gerekiyor: Faşizm bir devlet biçimidir; faşizme karşı mücadele devrim mücadelesidir; faşizm sorunu bir devrim sorunudur.

Hayal kurma eylemi

Pankartlarımız, flamalarımız, önlükleriniz hazırsa sizi hayal kurma eylemine çağırıyoruz. Eyleme, hayallerinizi anlatan bir bildiriyle gelin. Hatta hayalini kurduğunuz eylemi birlikte yapalım. Hayallerinizin peşinden gitmek kadar tehlikeli bir eylem bu. İçinde hayallerin peşinden gitme potansiyelini taşır çünkü. Bu eyleme başlamadan uyaralım, psikolojik ya da fiziksel saldırılarla karşılaşabilirsiniz. Eylemden vazgeçerseniz kendi içinizdeki savaş bir süre sonra söndürebilirsiniz ama bu durumda kendiniz olmazsınız. Eyleme katılıp katılmayacağınıza karar verdiyseniz, dünyayı değiştirme cesareti ve kararlılığı olan herkesle yola çıkmanın vaktidir. Diğerleri için söylenebilecek bir şey yok. Kendi beyininde hapsolmek ve anahtar elinde olduğu halde dışarı çıkmaktan korkmak zaten yeterince ağır bir tutsaklık. Elbette onları dışarıya çağırmaktan vazgeçmeyeceğiz. Bu da bizim hayalimiz.

Şimdi aklınızdan “iş gücü bırakıp hayal mi kuralım” gibi düşüncelerin geçtiğini görmek mümkün. Elbette bahsettiğimiz işinizi gücünüzü başkalarının sırtına yükleyin ve bırakın çocuğunuz göbeğini yırtarcasına ağlasın, siz hayal kurmaya bakın gibi bir önerme değil. Yaşamın devamının gerektirdiği zorunluluklar düş kuramaya çağımız hale getirdiyse bizi, zorunluluk olarak algıladığımız bazı şeyleri elemenin vakti gelmiştir.

Hayal kurmak her insanın hakkı. Hem de insan olmanın zorunluluklarından birisi. Hayal kuranlar olmasaydı ve bunların bedelleri göze alınmasaydı bugün insanlık bu düzeyde olmazdı. Sanat, bilim ve hatta spor bile düş gücüyle gelişmekte. Yaratıcı zeka denilen şey beynin ulaşabildiği kapasitenin kanıtı. Engels’in “Deha çalışmaktır” sözünü burada hatırlatalım. Ancak yaşamın günlük koşturmacası vasat bir hayat sürdürmekten başka bir şey sunmaz bi-

ze. İşimiz gereği yapageldiklerimiz bizi biz yapmaz. İnsanlığı geliştirmez. Ben dediğimiz şey günlük zorunlu yaşantının üzerine eklediklerimizden oluşur. Ben’i sıradan ya da farklı kılan da düş kurma gücü değil mi? İnsanları anlayacak içgörüyü ve empatiyi geliştirmek de hayal gücünün ürünü değil mi?

Oysa insanlığın ne çok ihtiyacı var hayal kuran insanlara. Ezberlenmiş, bir öncekinin yaptığını taklit etmekten öteye gitmeyen işler çöplüğüne dönmüş bulabiliriz yaşadığımızı. Ev emekçisi kadınlar, bant başındaki işçiler, evden işe sürüp giden yaşamlar bunu iyi bilirler. Hatta en yaratıcı işlerde bile bu bitmez tükenmez tekrarları görebilirsiniz. Sanatta, bilim insanlarında, senaryolarda, reklam tabelalarında, dekorasyonlarda, desenlerde hep birbirini tekrarlar zaten başarılı olan. Çünkü tekrarlar risk içermez. Kimse için tehdit oluşturmaz. Ufacık değişikliklerin ayakta alkışlanması bundan değil midir?

Hayal kurmak bu nedenle son derece ciddi bir iştir. Tam anlamıyla bir meydan okuyuş. Bilimsel bir hayal mi kuruyorsunuz, üstelik bu hayalinizi emekçilerle paylaşmak mı istiyorsunuz, sermayenin tam kontrolünü kabul etmiyor musunuz, siz tehlikelisiniz. Sizden önce yükselip (?) koltukları kapmış olanlar için ciddi bir tehdit. Nano bakterilerin varlığını ispatlayan bilim kadınının yaşadıklarına şöyle bir göz atmanız yeterli. Pioncare varsayımını çözen matematikçi Perelman’ın uğradığı saldırılar boşuna değil. Einstein’a yapılan delilik-dahilik yakıştırmalarını hepimiz biliriz. Eğer siz sermayenin, hatta emperyalizmin denetimi dışında hayal kurmaya kalkışırsanız bunun bedelini ödemeniz gerekir. Hayalleriniz değerliyse, sermayeye çok para kazandırma potansiyeli taşıyorsa hayallerinizi satın alır. Hem de tam denetimle ve inanılmaz fiyatlarla esir edilmiş

yüzlerce bilim insanından biri olabilirsiniz. Gen haritasını bulan yüzlerce bilim insanının ülkelerinden nasıl toplantılarını, aileleriyle bile bağlarının kesildiğini, çok lüks bir otelde aylarca nasıl tutulduklarını övünçle anlatmaktan da çekinmedikleri gibi.

Evet, hayal kurmak ciddi bir iş. Bunun için pek çok malzemeye ihtiyacımız var. Bilgi yoksa hayal de, yaratıcılık da kendinden öncekileri tekrarlamaktan öteye geçemez. Renkleri yeterince bilmiyorsanız ve teknik bilginiz yeterli değilse bu güne kadar yapılmış olan resimlerden daha ilerisini hayal etmeniz çok zor. Sınıflar mücadelesinin tarihini bilmiyorsanız ne kadar yaratıcı bir çalışma yaparsanız yapın mücadelenizde yanılma payınız çok yüksek. Matematiğe ya da temel bilimlere hakim değilseniz yeni bir buluş gerçekleştirmeniz, cevabı henüz bilinmeyen bir şeye “şu şöyle olabilir mi” diye sormanız mümkün değil. Güzel bir yaşam kurmak için güzel yaşamlar hakkında seçeneklerinizi bilmeniz gerekir. Dünyanın en güzel evini kurguluyorsanız, dünyadaki bugüne kadar yaratılmış evlerin her birinden bir parça bulacaksınız. Çimenlere uzanıp gökyüzüne dalıp özlediğiniz, sevdiğinizle gelecek güzel günlerinizi hayal etmek bile insan ilişkileri hakkında yaratıcı fikirlere ihtiyaç duyar. Eski Türk filmlerinde ağaçların arasında birbirini yakalamak için koşuşan sevgililer ya da yeni filmlerde hızla giden üstü açık bir arabada kendilerini rüzgara bırakanlar sizin mutluluk kavramınıza hitap etmeyebilir. Hayal kırıklığı denilen de bu olsa gerek.

Hayal kurmak umut yaratmaktır. İflah olmaz umutlulardır hayalciler. Ama onların hayal kurma haklarını kullanmalarının arkasında yaşamın devamını sağlayan milyonlarca emekçi var. Ya ömürlerini yaşamı devam ettirmek için heba eden bu milyonlarca

emekçinin de hayal kurmak için zamanı olsaydı. Bilime, sanata, spora ayırabilecekleri zamanları ve olanakları olsaydı. İnsanlığın ve doğanın ne büyük bir hızla gelişebileceğini hayal edebiliyor musunuz? Bunun olanakları var. İşsizliğin ve teknolojik gelişmenin geldiği noktayı düşünürsek yaşamın devamı için dört beş saatlik bir çalışma yeterli. Ancak bu eylem, son derece denetimsiz bir eylem olurdu sermaye için. Zaten sermayenin çıkarlarına da uygun değil böyle bir düzenleme. Az kişiyle çok iş yapmak ve onları işsizlik baskısıyla kölece çalıştırmak varken. Yaşamalarının devamı için harcadıkları zamanın arta kalanında bile özgürlük ve gelecek için hayal kuran kitlelerin ne büyük bir güce ulaştıklarına hepimiz tanık olduk. Kitlesele olarak daha güzel bir dünyanın mümkün olduğu, otomatikleşmiş hayatı kabul etmek zorunda olmadıkları, her şeyi değiştirebilecekleri umuduna ulaşmış büyük bir tehlike.

Öyleyse bunun önüne geçmenin yolları bulunmalı. Uzun çalışma saatleri, bilgisayar oyunları, birbirini tekrar eden senaryolar, uyuşturucular, dinsel seremoniler, zenginliğe ulaşmanın türlü yolları, zamanımızı yiyip bitiren, hayal kurma zamanımızı gasp eden her şey ama her şey düşünmenin, öğrenmenin ve hayal kurmanın panzehirleri. Sermaye hayal gücümüzün hepsini ama hepsini kendisi için kullanmak ve ondan yeniden sermaye, yani zenginlik, dolayısıyla bizim için yoksulluk üretmek ister. Sadece kol emeğini sömürmek yetmez işçinin deneyimlerini de, yaratıcılığını da ister.

“Bugün boş musun?” diye soran bir arkadaşınıza “hayır bugün hayal kuracağım” demeyi bir deneyin. Gelecek hakkında hayal kuracağım. Bu yaşamımı sorgulayacağım ve başka türlü yaşanabilir mi onu araştıracağım. Nasıl bir hayatta yaşamak istediğimin hayalini kuracağım. Eğlenmek için biraraya gelen arkadaşlarınıza “hadi gelin bu şehri nasıl yeni baştan yaratacağımızın hayalini kuralım” demeyi deneyin. Eğitim sistemini, sağlık sistemini, adaleti ya da tümüyle yaşamı yeniden yaratmanın hayali. Birbirine hayal kurmak için zaman yaratmak, dostluğun önemli bir göstergesi olsun. İşyerinizde durumu düzeltmek için birileri çalışmaya başladıysa onun işini siz üstlenin. Siz mahallenizde bir şeyleri yeniden düzenlemenin mümkün olduğunu düşünüyorsanız, hayalleriniz başarıyı size gösteriyorsa, bunun için bir şeyler yapmak istiyorsanız, çocuğunuza bakması için komşunuzdan destek isteyin. Gelişimin ve değişimin hepimizin hayal gücüne ihtiyacı var.

Bütün gelecek filmleri bizim uzun yıllar sonra bile bu sistemde, kapitalizmde yaşayacağımızı anlatarak yaratıcı hayallerimizle dalga geçiyor. İşçilerin, emekçilerin hayalleri için eyleme geçtiklerinde ne kadar yaratıcı olabileceklerini, ayaklanma dönemlerinde yaratılan hayranlık uyandıran eserlerden görmek mümkün. Her devrim döneminin özgürlük hayalleri yeniden kuruluşun büyük eserlerini yaratmıştır. Sadece egemen sistemin tüm önlemlerine rağmen örgütlenmek bile hayal gücünün yansıması değil mi? Kürt halkının mücadelesinin ulaştığı düzey, binlerce yaratıcı deneyimin özgürlük hayalinde ortaklaşmasının sonucu değil mi?

Öyleyse şu konuda hemfikir olmamız gerek. Düş kurmak saygıyı hakeden, hatta destek verilmesi gereken bir eylem. Oysa bize “hayallerinin peşinde koşanlar” hayalperestler olarak yansıtılır. Kimdir kastettikleri hayalperestler? Bizler yaşamı yaratma peşinde kan ter içinde çalışırken onlar başıboş dolaşır, “asalak” yaşar, yan gelip yatar ve hayal kurarlar. Ağustos böceğiyle karınca masalında olduğu gibi. Ağustos böceği teorisi tıpkı aptal karga, hain kurt teorileri gibi Lafonten’i çürüttü. Tüm çaba hayal kurma eylemine karşı tepki duymamızı sağlamak. Oysa insanlığın hayallerini kurmak için yola çıkanlar bütün ömürlerini hatta hayatlarını insanlık için feda ederler. İnsanlığın onuru ve vicdanıdır onlar. Risksiz yaşamların risklerini üzerlerine alırlar. Bazen nostaljik filmlerin kahramanları yaparlar onları. “Ne güzel hayallerdi? Ne de güzel peşinden koştular ama bitti ve yazık oldu o çocuklara” imaları ile hayatlarını “tüketmelerinin” ve umutsuzluğun arkasından gözyaşı dökmemizi ve hayallerimizden vazgeçmemizi beklerler. Oysa hafızalarımızda ölüm orucu savaşçıları gibi yüzlerce gün, tıbbın bütün bilgilerini altüst ederek ayakta kalma eylemini gerçekleştirmiş yüzlerce hayalci var. Arap devrimlerinin, Avrupa’daki ayaklanmaların, bugüne kadar gerçekleşmiş tüm gelişmelerin arkasında binlerce, milyonlarca hayal eylemcisi var.

Peki bir hayalci nasıl gelişir. Hayata dair kafa yoran, merak eden, soru soran, başka nasıl olabilir üzerine hep farklı yollar arayan birisi nasıl yetişir? Düşüncenin yasaklandığı, yayınlanmamış kitapların toplatıldığı, ezberci, kopyacı ve elemeye dayalı eğitim sisteminin yerleştiği, çocukların eğitiminin ailelerin insafına bırakıldığı, yöneten yönetilen ilişkisinin mutlak çizgilerle ayrıldığı bir sistemde yaratıcı, hayalci insanın yetişmesi çok zor. Ama imkansız değil. Toplumsal hareketlerin

bastırılan duyguları harekete geçirdiğini görmemek mümkün değil. Bilinç sıçraması toplumsal sıçramanın doğal bir sonucu. Umut hayallerin yola çıktığı yerde yeniden yeniden doğar.

Saçma hayal olur mu? Zihni sinir projelerini bilirsiniz. Karikatürlerle anlatılan bu projeler çoğumuzu güldürür. Oysa bu projelerin birçoğu hayatta yerini aldı bile. Her hayal gerçekleşmez ama gerçekleşen her ilerlemenin arkasında bir hayal vardır. En saçma görünen hayal bile beyin egzersizlerinin sonucu değil mi? Hayal kurma engellendiğinde belki de ulaşılabilecek bir insanlık hayali engellenmiş olabilir. Çocukların kurdukları oyunlar, düşünme biçimleri bizi bazen şaşkınlığa uğratar. Engellenmemiş hayal gücü ne çok şey öğretir bize. Edison’un ampul deneylerinin yüzlerce sonuçlanıp başardığında bütün o deneylerin boşa gittiğini söyleyenlere “ben ampulün yüzlerce kez nasıl yapılamayacağını ispatladım” der. Bugün uğradığımız bir başarısızlık yarının bir başarısının deneyimi olabilir. Denemek, hiçbir şey yapmaktan daha iyidir. Elbette hiç kimse deneylerine başarısız olmak üzere başlamaz. Donanım eksik olabilir, somut durumun somut tahlili iyi yapılamamış olabilir, duygular düşünceleri olumsuz etkilemiş olabilir. Başarısızlığın nedenleri ortaya konulup tartışılmalı ve deneyim çıkarılmalı ama risk almak yerine hiçbir şey yapmamak durumuna düşürülmemelidir. Sorumlu eleştiri hayalleri korumakla da sorumlu olmalı.

Neler yapmalıyız üzerine biraz egzersiz yapmakta fayda var. Bu konuda hayaller kurulmalı. Bu egzersiz yazısı hayalleri sınırlandırmamalı. Bize müzikle hayal kurmanın güzel olduğu söylenir. Müzik de bir tema değil mi? Coşkulu ya da hüznü olması düşüncelerimizi hayallerimizi yönlendirmez mi? Müziğin teması hayalin özgürlüğünü ve biricikliğini bozmaz mı? Beethoven, “yemek yerken hayal kurmak hem açığı hem de müzisyene hakarettir” der. Öyleyse bize nasıl hayal kurmamız gerektiğini söyleyenleri dinleyelim ama kendimizi onlarla sınırlandırmayalım.

Hayal kurmak başlı başına bir eylem olmalı. Beynimizin bütün kısıtlanmış, kullanmadığımız alanlarını zorlayan, cesaret ve kararlılık isteyen bir eylem. Beynimizin hızını takip etmeye yetişebilir miyiz? Bunun bir gün gerçekleşeceğini düşünmek büyük ve güzel bir hayal. Beynimiz etrafımızdan gelen milyonlarca uyarı biz farkına bile varmadan kaydedip, bilgiler arasında bağ kurup yeni kanılara ulaşır. Farkına bile varmadan beğenilerimiz oluşur. Hani şu beynimizin kaçta kaçını

kullandığımız yönündeki tartışmaların cevabı, hepsini kullanıyoruz ama hepsine hakim değiliz olmalı. Hayal kurma eylemi verili sınırlar içinde yaşayıp giderken “bilinç- altı” denilen ama bilincin aslında ta kendisi olan alana ulaşma çabasıdır. Hangi konuda eyleme geçerseniz geçin eksiklerinizi göreceksiniz. Kitap okuyandan şüphe duyulan bir sistemde okudukları hakkında tartışan, yorumlar yapanın da tehlikeli görüldüğü aşikar.

Her insan doğanın ona verdiği zekayı nasıl kullandığından sorumludur. İnsanlık ve doğanın yıkımı ile ilgili kafa yoranlar ve onlara sağlanan olanaklar arttırılmaya çalışıldıkça karşıt eylemler de yükseltilmeli. İnsanlığın çoğunluğunun zekası, akli ve duyarlılığı doğanın ve insanın geleceğini kurtarmak için çalışmak zorunda. Yani insan olmanın zorunluluğu hayal kurmak. “Ne düşünüyorsun” sorusuna her birimizin bir cevabı olmalı. “Bilmem” cevabı yerine “bence” ile başlayan cevaplar konulmalı. Mükemmeliyetçilik hayalciliğin düşmanı. Büyük hayaller, tasarılar, yaratıcılıklar küçük yanlışların eseridir.

İnsanlığın birikimleri bize teknolojik olanakları sunuyor. Bunları bilmek ve faydalanmak için çaba gerek. Bilime ve sana-

ta ulaşmak her ne kadar bizden uzaklaştırıl- sa da peşinden var güçle koşmak gerek. Bizden çalınan zamanla savaşmak gerek. Zorunlu çalışma zamanlarından kalan her dakikayı yabancılaşmaya karşı egzersiz yapmak

in de- ğerlendirmeliyiz. Büyük hayallerimiz olmalı, büyük umutlarımız. Günü kurtarmak, ayakta kalmak, yaşamaya çalışmak insanın zekasını ve duyarlılığını boşa harcamasından başka bir şey değil. Her insan, insanlığı ortak hayalleri için kafa yormalı, hayal

kurmalı. Doğanın yıkımının ve insanlığın çürümesinin önündeki engelleri ortadan kaldırmak gerek.

Şöyle bir baktığımızda dereleri kurtarmak için yola çıkanlardan, zindanların yıkılması için yürüyüşe geçenlere geniş ve çeşitli bir hareket görürüz. Bütün bu eylemlerin arkasında başarıyı gören hayal kurucular var. Umudu, geleceği gören. “Yapacak bir şey yok” deyip oturan umutsuzluğun yerine “daha yapacak çok şey var, henüz hepsini denemedik” diyen insanlar yetişmeli, yetiştirilmeli. Çocuklardan ya da büyümüş de hayallerini unutmamışlardan insanlığın öğreneceği çok şey var. Birbirimizi silkelemeliyiz. Birbirimizi dinlemeli ve hayallere katkı için kafa yormalıyız. Burjuva dünyanın yaratmaya çalıştığı makineleşmiş, umutsuz, hayatı olduğu gibi kabul eden robotlaşmış insanlığın yerine hayal kurma eylemiyle savaşmalıyız.

Pankartlarınızı, flamalarını, önlüklerinizi, bildirilerinizi ve hayal gücünüzün yarattığı her şeyi alıp gelin. Hayal kurma eyleminin duvarları aştığı yerde buluşalım. Daha yapacak çok şey var, henüz hepsini denemedik. Aklınızdaki fikir insanlığın önünü açacak olan fikir olabilir.

FAŞİZM KAN DÖKMEYE DEVAM EDİYOR!

Merhaba genç yoldaş okurları;

Bizler Şair Abay Kunanbay Lisesinden devrimci öğrencileriz. Son dönemde yaşanan faşist saldırılara karşı gençlik olarak bizler de bulunduğumuz okullarda ve semtlerde eylem ve anmalarla karşılık verdik. Bizler biliyoruz ki artık faşizmin anladığı tek dil devrimci şiddettir. Başta Kürt halkı olmak üzere beraberinde işçi sınıfı ve gençlik kin dolu ve kapitalizme karşı. Katil devlet bunu bildiği için artık en ufak bir eyleme kendi güçlerini yığıyor.

Şırnak'ta yapılan faşist katliamın ertesi günü bulunduğumuz okulda ilk olarak siyah kurdele dağıtıldı. Sonrasında derse girilmedi. Okul bahçesinde onlarca öğrenci sessizlik içerisinde boykotumuz başladı. Ve sonra o sessizlik yerini slogan ve marşlara bıraktı. Ders saatinin ortalarıydı. Bütün öğrenciler ölenlerin anısına saygı duruşunda durdu. Bizler saygı duruşunda dururken herkesin yumrukları havada ve zafer işaretleri yapılmış, öfke ile katliamı düşünüyorduk. Saygı duruşu sonrasında boykota katılamayan diğer öğrencilerden de destek gördük. Okul dışında çalışan işçi ve mahalle sakinlerinden eylemimize alkışlarla destek verildi. Tabi bu durumdan hoşnut olmayan idare “yeter artık içeri girin” dedi. Bizlerde buna karşı “Baskılar Bizi Yıldıramaz” sloganını attık. Eylemimizi bitirdikten sonra zılgıt, alkış ve sloganlarımızla okul koridorlarını inlettik. Ara ara “intikam” bağrısları da duyuluyordu.

Bizler artık biliyoruz ki faşizmin Şırnak'ta yaptığı katliam ne ilktir ne de son. Kapitalizm Türkiye ve Kürdistan'da varlığı-

nı sürdürdüğü sürece daha da yenilerini göreceğiz. Kapitalizme ve faşizme son vermediğimiz sürece kanımız akmaya devam edecektir. Ölümleri durdurmak istiyorsak eğer ve insanca yaşanan bir dünya kurmak istiyorsak, meskenimiz sokaklar, meydanlar olmalı.

Öyle yaptık, gençlik olarak sokaklara döküldük. Okul kapısı önünde bizi devrimciler karşıladı. Onlarla daha güzel oldu eylemimiz. 30 Aralık saat 12:30 gibi Şehit Teğmen Ali Yılmaz İlköğretim okulu önünden başladı yürüyüşümüz. Alkış ve zılgıtlarla daha da çoğaldık. Çoğaldıkça hızlandık. Okul önünden Gazi dörtyola oradan da Şair Abay Lisesi önüne yürüdük. Yürüyüş boyunca “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak, Gazi Faşizme Mezar Olacak, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Katil Devlet Hesap Verecek, Şırnak Halkı Yalnız Değildir, Şehit Namırın, Halkımız Saflara Hesap Sormaya, Gençlik Yürüyor Kavga Büyüyor...” sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca çevre insanlardan eylemimize destek aldık. Son olarak Şair Abay Lisesi önünde basın açıklaması ve saygı duruşuyla eylemimizi sonlandırdık.

Halklarımız, gençlik, işçi sınıfı artık kanının akmasını istemiyor ve insanca yaşamak istiyorsak devrimcilerin yanında meydan da ol! Faşizm kan akıtmaya devam ediyor. Buna dur demek yetmez. Zafer sokakta bize daha yakın. Bu yazıyı okuyan genç, yaşlı, kadın, çocuk, işçi, köylü, emekçi, savaşta yerini al!

Şair Abay Lisesi Devrimci Öğrencileri

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti

Devrim Tarihi- 1

Kısa süre önce ölümsüzleşen Kore'nin sevgili lideri KimJong İl yoldaştan sonra, burjuvazi elbirliği ederek Sosyalist Kore'ye ve onun sevgili liderine saldırdı. Devrimci gençliğin görevi sosyalist Kore'yi savunmak ve burjuvazinin hiç anlamadığı Sosyalist ilişkileri anlatmak, kavratmaktır. Burjuvazi kendi çıkarıcı, kirli ilişkilerini sosyalizmin insanlarında göremeyecektir. Sosyalist Kore'ye dair devrimci gençliğin aydınlanması ve Kore devriminin tarihini bilemek açısından, 2006 yılında Stalin arşivinden yapılan bu çeviriyi yazı dizisi olarak yayımlıyoruz.

Kuzey Kore (Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti), bizde bilinen adıyla Kore Savaşı, Kuzey Korelilerin deyişiyle "Anavatanın Kurtuluş Savaşı" sonrasında (1950-1953) ikiye bölünmüş, ülkenin güney bölümü emperyalistlerin elinde kalmıştır.

ABD, Sovyetler Birliği'nin Çin'in tanınmamasını protesto etmek amacıyla oturumları boykot ettiği bir sırada Birleşmiş Milletlerde Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı savaş kararı almış, Türkiye de dahil olmak üzere yanına on beş uydu ülkeyi alarak genç Kore Cumhuriyeti'ne saldırmıştır.

ABD'nin bu savaşta nükleer silah kullanmasına ramak kalmıştı. Bununla birlikte Kore halkına yapmadıkları eziyet kalmadı. ABD Hava Kuvvetleri 408 bin nüfuslu Pyongyang kentine 400 bin adet bomba attı! Kimyasal ve biyolojik silahları kullanmaktan çekinmediler.

Soğuk Savaşın başladığı bu dönemde II. Dünya Savaşı'ndan en az zararlı çıkan ABD gücünün doruğundaydı. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ise henüz 9 Ekim 1948'de doğmuş bir bebek sayılırdı. Kore'nin müttefikleri bile bu ülkenin böyle bir saldırıya karşı koyamayacağını düşünmekteydi. Hatta, Çin Halk Cumhuriyeti'nin bile emperyalistlerce ezilme tehlikesi vardı.

Ama savaş emperyalistlerin umduğu gibi sona ermedi. Çin'den ve dünyanın diğer ülkelerinden gönüllülerin de yardımıyla Kore halkı Mareşal Kim İl Sung ve Kore İşçi Partisi liderliğinde görülmemiş bir kahramanlık örneği vererek emperyalistleri ateşkeske zorladı (11 Temmuz 1953). Kore halkının bu direnişi emperyalizmin boyunduruğu altında yaşayan halklara ilham verdi.

Kore Anavatan Kurtuluş Savaşı'nı verdiği sırada geri kalmış ve yoksul bir ülkediydi. Peki bu duruma nasıl gelmişti?

Savaştan sonra nasıl çağdaş bir ülke haline geldi? Kısaca bunu inceleyelim.

Kore, Orta Çağ boyunca pek çok alanda Avrupa uygarlığından daha ileri bir konumdaydı. Teknoloji, tıp, bilim, tarım alanlarında kültürel alanda dönemin Avrupasıyla karşılaştırıldığında daha ileri gitmişlerdi. Bununla birlikte, Avrupa'da kapitalizmin gelişmesini sağlayan ilkel birikim süreci Kore Yarımadasında gerçekleşmedi. Kore, on altıncı yüzyıldan itibaren Li Hanedanlığı altında feodalizmin geriliğinden kurtulamadı. Bu geriliğiyle Kore, diğer sömürge ülkeler gibi, emperyalist ülkeler için potansiyel bir sömürge olarak kaldı. Amerikan ve İngiliz emperyalizmi bir süre Kore'de faaliyet gösterse de, 1905 Rus-Japonya savaşından sonra bu bölgedeki hakimiyeti Japon emperyalizmine bırakmak zorunda kaldılar. 1905 ve 1908 yıllarında ABD ve Japonya arasında yapılan anlaşmalarla Kore'nin "korunması görevi" Japonya'ya verilmiş oldu. İngiltere de 1902 ve 1905 yıllarında Japonya ile yaptığı anlaşmayla bu ülkenin Kore üzerindeki "politik, ticari ve sını-i egemenliğini" kabul etmiştir.

Japonya, Kore'yi diğer Asya ülkelerini boyunduruk altına almak için bir atlama taşı olarak görmüştür. Yukarıda

sözü geçen anlaşmalarla iyice cesaretlenen Japonya, Kore'nin bağımsızlığına adım adım son vermiştir. Kore'yi büyük bir borç batağına soktuktan sonra 1910 yılında bu ülkeyi resmen sömürgesi ilan etmiştir.

Çürümüş Li Hanedanlığı ülkeyi Japonlara karşı koruyacak durumda değildir. Bununla birlikte çoğunluğu köylülerden oluşan Kore halkı feodal baskıya ve Japon işgaline karşı direnmişlerdir.

1884 Aralığı'nda ilerici askerlerden oluşan bir cunta feodalizmi yok etmek ve kapitalist gelişimin önünü açmak için bir darbe düzenlemeyi denemiş ama başarılı olmamıştır. Bu, Kore'deki ilk burjuva demokratik devrim denemesidir. Aynı güçler bu defa Japon işgaline direnmek için bir gönüllüler ordusu oluşturmuşlardır. Bu grup daha çok bireysel terörist eylemlere girişmiş, 1908 yılında Kore'nin gerici hükümetinin danışmanı olarak çalışan ABD'li diplomat Stevenson'u San Francisco'da bulup öldürülmüş, 1909 yılında ise Kore Genel Valisi, eski Japonya Başbakanı Ito Hirobumi Çin'deki bir tren istasyonunda An Jung Gun adlı bir vatansever tarafından öldürülmüştür.

Bununla birlikte bu tür eylemler kesin bir başarıyı getirmemiş ve Kore ismi

dünya haritasından silinmiştir. Kim İl Sung'un deyişiyile "Japon emperyalistler Kore'yi bir hammadde ve işgücü kaynağı, metalarını satacakları bir pazar ve Asya kıtasında başka ülkelere yapacağı saldırılar için bir üs haline getirmiştir."

Japon emperyalistleri Kore kültürünün varlığını reddetmiştir. Halka kendi dillerinde konuşmaları yasaklanmıştır. Emperyalistlere göre Kore ve Japonya bölünmez bir bütündür. Kim İl Sung'un benzetmesiyle Kore "Asya'nın İrlandası" yapılmak istenmiştir.

İki emperyalist ülkeyi sırayla yenerrek yirmi yıldan kısa bir süre içerisinde geri kalmış ülkesini sanayileşmiş bir ülke haline getiren Kim İl Sung böyle bir zamanda, 15 Nisan 1912'de doğmuştur. Kim İl Sung'un çocukluğu, I. Dünya Savaşı ve Ekim Devrimi gibi büyük olayların gerçekleştiği, dünyanın büyük dönüşümler yaşadığı bir zamanda geçmiştir.

Ekim Devrimini gören Koreli vatanseverler arasında bu tarihten sonra halk gücüne dayanarak bağımsızlığın kazanılması görüşü güçlenmeye başlamıştır. Bununla birlikte hala başka emperyalist güçlere dayanarak kurtulma hayalleri kuranların sayısı da az değildir. Bu görüşte olan bir kesim "Bağımsızlık İlanı" adlı bir broşür yayınlamış ve halk bu broşürü yayınlayanların hiç beklemedikleri ve istemedikleri biçimde kitleler halinde ayaklanmıştır. 1 Mart 1919'da iki milyon kişi iki ay boyunca 3200 farklı yerde ayaklanmış, Japon emperyalistleri buna 23.470 kişiyi öldürerek ve 46.948 kişiyi de tutuklayarak karşılık vermiştir. Bu ayaklanmanın başlamasına neden olan kişiler ise yaptıklarından dehşete düşmüş, Japonlardan özür dilercesine halka direnmelerini telkin etmiştir.

Kanla bastırılan bu ayaklanma halkın emperyalistlere karşı direnmek istediğini, bununla birlikte bu direnişi örgütleyecek bir ideoloji ve liderliğin gerekli olduğunu göstermiştir.

Kim İl Sung'un babası Kim Hyong Jik, bu gerekliliği hissetmiş, Ekim Dev-

rimi'nden de etkilenecek diğer emperyalist güçlere değil, halka dayanan bir direniş örgütü kurmayı hedeflemiştir. Bununla birlikte Japon gizli polisi Kim Hyong Jik'in bu çabalarını öğrenmiş, onu yüz yoldaşıyla hapse atmıştır. Kim Hyong Jik hapisten çıktığında gizli ve açık çalışmalarına devam etmiş ama hapishanede gördüğü işkenceler ve polis baskısından kaçmak için soğuk havalarda çıktığı uzun yolculuklar nedeniyle sağlığı bozulmuş ve 1926 yılında ölmüştür. Kim İl Sung'un çocukluğu tüm Kore halkı gibi acılar içinde geçmiş, Kim İl

Sung babası sayesinde çok küçük yaşta devrimci hareketle tanışmıştır.

Kore'de Marksist-Leninist bir partinin kurulma süreci büyük zorluklar içinde gerçekleşmiştir. Marksizm-Leninizm, Ekim Devrimi'nden sonra bütün Doğu ülkelerinde olduğu gibi Kore'de de hızla yayılmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerinde çeşitli Komünist çevreler oluşmuş Kore Komünist Partisi (KKP) Nisan 1925'te kurulmuştur. Bununla birlikte partinin kurulduğu ilan edilse de, bu ilk zamanlarda varlığı sadece sözde kalmıştır. Bu parti ülkedeki Komünistlerin birliğini kuramamış, koşullar oluşmadan partinin kuruluşunun ilan edilmesi pek çok başarısızlıklara yol açmıştır. Koreli Komünistler arasındaki düzeltilemez sekterlik ve bölünmüşlük nedeniyle parti Komintern tarafından 1928 yılında kapatılmıştır.

Komünistlerin bu birliği kuramamasının birkaç nedeni vardır:

Öncelikle ülkenin Japon işgali altında olması ve Japon gizli servisinin sürekli kovuşturmaları görüşlerin hızla yayılmasına engel olmuş, pek çok çevre

birbiriyle iletişim kuramamıştır.

Parti yöneticilerinin sadece halktan kopuk aydınlardan oluşması da ayrılıkları körüklemiştir.

Ayrıca, kendisine Komünist diyen pek çok kişinin aslında Komünizmin ne olduğundan bile haberleri yoktu. Ulusal kurtuluş hareketi içinde bir zamanlar ABD ya da İngiltere yardımına güvenen bazı unsurlar, bu defa da sınıfsal karakterini anlamadıkları genç Sovyet devletine sırtlarını dayamak istediklerinden moda-ya uyup kendilerine Komünistlik payesi vermişlerdir.

Ülkedeki kültür seviyesinin düşüklüğü de Marksizm-Leninizmi özümseyip ülke koşullarına uygulayacak kişilerin oluşmasına engel olmuştur. Bu cehalet grupçuluğu doğurmuş, fraksiyonlar arası diplomasi oyunları sadece ve sadece bu bölünmüş gruplar arasına kolaylıkla ajanlarını sokan Japon emperyalistlerinin işine yaramıştır.

Babasının sıkı eğitiminden geçen Kim İl Sung, burjuva milliyetçileri ve sahte Komünistlere karşı eleştirel bir tutum takınmış, oluşturacağı Komünist hareketi küçük sekter gruplar arasındaki diplomasi oyunlarına değil, Kore halkına dayanarak kurmaya karar vermiştir. Bu yolda yaptığı ilk iş, yukarıda sözü edilen gruplara hiç bulaşmamış, halktan gelen militanlar eğitmek olmuştur. Kim İl Sung, sekter grupların Komintern tarafından tanınmak için birbirleriyle girdikleri yarışı eleştirmiş, önemli olanın halk tarafından tanınmak olduğunu, halk tarafından bir kez tanınınca zaten Komintern'in Koreli Komünistleri kabul edeceğini ileri sürmüştür.

Aklında bu fikirlerle, henüz on dört yaşındayken 17 Ekim 1926'da Emperyalizme Hayır Birliği'ni (EHB) kurmuştur. EHB ile gerçek Komünist Partisi'nin temeli atılmış, bugünkü güçlü Kore İşçi Partisi bu temel üzerinde yükselmiştir.

[Keith Bennet'in Korea: Pioneer of Communism adlı kitabının Stalin Arşivi çeviri birimi tarafından yapılan özet-çevirisidir. (Ekim 2006)]

DEVİRİMİN GÜNCELLİ

Geride bıraktığımız yılı ifade etmemiz gerekirse tek cümle ile şu söylenebilir; devrim günceldir! Bu genel bir propaganda sözü değildir. Bu gençliğin ve emekçi kitlelerin kapitalizm tarafından sürekli eylemlere, ayaklanmalara itilmesi; nesnel koşulların giderek dayanılmaz hale gelmesi ve kitlelerin her eyleminde devrimin kendisini bir zorunluluk olarak ortaya koyması; yığınların hergün biraz daha devrim yapmak zorunluluğunu kavramaları, tüm bunların sonucunda ise devrimin nesnel koşullarının sürekli olgunlaşması, devrimin öznel güçlerinin bir devrime giderek daha hazır hale gelmesinin bir sonucu olarak söylüyoruz. Yığınlar çoğu zaman kendiliğinden ayaklandılar ve bazı yerlerde ise devrimlerini gerçekleştirdiler. Burjuvalar 2011 yılını sürekli ayaklanmalarla ve şatafatlı iktidarlarını tehtid eden yeryüzünün lanetlilerine öfke duyarak hatırlayacaklardır. Burjuvazinin emekçi sınıflara dair düşüncelerinin, duygularının ne olduğunu biliyoruz ama 2011 yılı pek çok açıdan burjuvazinin unutamayacağı bir yıldır. Elbette devrimci gençliğin de unutamayacağı ve birçok dersin çıkarıldığı bir mücadele yılı olarak hatırlanacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da Gençlik Eylemleri

Gençlik eylemleri hemen her yerde büyük bir güç kazandı. Devrimin genel yükselişine paralel olarak gençlik eylemleri de hız ve yaygınlık kazandı. Aynı zamanda gençliğin hareketli olduğu, sokaklara çıktığı her yerde de devrimci gelişmeler hızlandı.

ODTÜ "Başkaldırıyoruz" eylemi ile ODTÜ öğrencileri toplumun geniş kesimlerinin desteğini ve sempatisini kazanmıştır. Bu eylemin etkisi o kadar büyüktü ki, sonraki dönemde gençliğin hemen her yaptığı eylemde ODTÜ eyleminin etkisini görmek mümkün. Özellikle "Başkaldırıyoruz" sloganı sonraki eylemlerin ana sloganlarından oldu. Bu gençliğin devrimci duygularını, isyancı ruh halini belli ettiği gibi; kapitalizm gençliğin geleceğini çürütmüştür. Gençlik yarınından emin değildir. Bu nedenle "Başkaldırıyoruz" sloganının ifade ettiği şey anti-kapita-

lizm, anti-emperyalizm ve anti-faşizmdir. Böyle algılanır ve yorumlanırsa bu eylemi doğuran koşullar gerçekten anlaşılabilir. Eylemin pratik sonuçları doğru anlaşılabilir. Zaten bu eylem sonrasında öğrenci gençliğe dönük yoğun bir gözaltı -tutuklama furyası yaşandı. 500 kadar devrimci, demokrat, yurtsever öğrenci zindanlara atıldı. Baskılar arttı. Faşist saldırılar sürekli yaşandı ve faşizmle yürütülen mücadele, faşizme karşı gösterilen tepki gençlik hareketinin gerçek gücünü gösteren alan oldu.

Geleceksizlik hiç kuşkusuz gençlik mücadelesinin ele aldığı ve almaya devam edeceği en temel konulardan ve gençliği mücadeleye iten temel nedenlerdendir. Bunu en bariz olarak üniversiteye giriş sınavlarında görülen şifre skandalıyla gördük. Başta İstanbul, İzmir, Ankara gibi yerlerde olmak üzere Antep ve Hatay gibi illerde de üniversiteli, liseli gençlik sokaklara döküldü. Kapitalist sisteme olan güvensizliğini sokaktaki eylemleriyle ortaya koydu. Daha önce hiç politik eyleme dahil olmamış binlerce genç ilk kez bu dönemde politik eyleme imza attı. Neşeleri, doğal ve enerjik halleri ile liseli gençlik şifre skandalında damgayı vuran kesimdi. Neden olmasın ki? Eğitim sisteminde uygulanan politikalar gençliğin önündeki sınıf atlama olanaklarını ortadan kaldırıncaya, gençlik geleceğini sokaklarda kapitalizme karşı gerçekleştirdiği mücadeleyle aradı. Burjuvazi her şeyde olduğu gibi burada da devrim için çalışıyor. Geleceksizlik kaygısı duyan gençlik tüm dünya da eylem halinde. Burada herkesin dikkatini çeken iki yer var. Biri Şilili liseli gençlik, diğeri ise Yunanistan'da üniversiteli gençliktir. Bu iki ülkenin gençliğinin o dönemde tüm dünyada etkisi olduğu su götürmez ki, mücadele nerede gelişiyor ise ileri ve geliştirici olan ne varsa başka ülkeler tarafından bu deneyimler paylaşılıyor, ilerletiliyor.

Bu konudaki bir başka örnek ise İngiltere'de gerçekleşen isyandır. Bir siyahinin polis tarafından öldürülmesi ile gettolar ayaklandı ve İngiltere'nin gözde kentleri sokak çatışmalarıyla, yanan araçlarla anılmaya başladı. Her şeyin yolunda gittiği düşünülen ülkelerde

bir anda patlak veren isyanlar gerçeğin burjuvazi için böyle olmadığını göstermiş oluyor.

Gençlik her yerde geleceğini yalnızca sokakta yürüteceği devrim mücadelesi ile kazanabileceğini, bunu da işçi sınıfıyla, ezilen halklarla birlikte yapabileceğini görüyor. Bu konuda dünya gençliğine en iyi örneklerinden birini Fransız liseli öğrenciler verdi. Emeklilik konusunda yapılmak istenen bir yasa değişikliğine "işçi sınıfının askerleriyiz" diyerek sokağa çıkan ve günlerce sokakları yangın yerine çeviren liseliler, doğru politik hattı ve pratiği göstermiş oldu. Liseli gençliğinin bir başka eylemi ise işçi sınıfının önünü açmış ve mücadeleyi geliştirmiştir. Şilili liseli öğrencilerin aylara varan mücadelesi ve okul boykotları, Şili işçi sınıfına Pinocet'in devrilmesinden sonra ilk kez 2 günlük grevi yaşattı. İşçiler bu eylemi liseli öğrencilere destek olmak ve işçi sınıfına dönük saldırılara cevap vermek için gerçekleştirmişti. 2 gün boyunca çatışmalarda 300'den fazla gözaltı yaşanmış, sokaklar savaş alanına dönmüştü.

Ayrıca gençlik işçilerin ve emekçilerin gerçekleştirdiği her eylemde yer aldı. Öğrenci gençliğin olmadığı hiçbir işçi- emekçi eylemi yok gibidir. Bununla birlikte ise gençliğin devrimci önderlere olan derin sevgisi ve sempatisi gençliğin esas olarak devrimci olduğunu göstermiş oluyor. 6 Mayıs Denizler anmasında yer alan binlerce genç Denizlerin devrimci yolunu sürdürecektir. Aynı şekilde 9 Ekim CHE anması da gençliğin devrim ve sosyalizm kavgasında devrimci, burjuvaziye karşı devrimci zoru kullanma isteğini gösteriyor.

Kürt gençliği ise genel olarak Kürt halkının yürütmüş olduğu ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin en etkin ve dinamik gücü olarak yer alıyor. Faşizme karşı mücadelede etkin bir güç olan Kürt gençliği aynı zamanda UKH'nin gerilla gücünde ana gövdesini oluşturuyor. Esas olarak ulusal kurtuluş hedefini önüne koymuş olsa da, Kürt gençliği faşist devlet aygıtını parçalamadan, kapitalizmi ortadan kaldırmadan gerçek bir kurtuluşa ulaşamayacağını her geçen gün daha

Ğİ VE GÖREVLERİMİZ

fazla anlıyor. Gerek üniversitelerde gerek liselerde ve mahallelerde olsun Kürt gençliği devrimi sürekli dinamik tutan bir faktör. Tutuklanan 500 öğrencinin büyük bir çoğunluğunu yurtsever gençlik oluşturuyor. Aynı zamanda Kürt halkı içerisinde Türkiye'den farklı olarak; işçi, köylü gençliği daha fazla örgütlü ve UKH'nin esas güç kaynağını oluşturuyor. 12 Milletvekilinin veto edilmesinden sonra İstanbul'da gerçekleşen eylemlerde onbinlerce genç, yaşlı, kadın, çocuk faşist devlete bir hükmü olmadığını gösterdi. Ve bir günde faşizm kendi yasaklarını çiğnedi. Buralarda da Kürt gençliği; işçisi, öğrencisi, işsizi olarak Kürt halkının esas savaşı gücü olarak birkez daha görüldü. Kürt halkına dönük yapılan hemen her saldırı da militan mücadelesiyle Kürt gençliği sürekli sokaklarda yerini aldı.

Tüm bunların yanı sıra ise emperyalizmin işbirlikçisi Türkiye, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bir savaşa sürükleniyor. Bu emperyalist bir yağma savaşıdır ve gençlik olası bir savaşın karşısında olmalıdır. Hükümetin demokrasi vs. aldatmacasına kanmamalıdır. Böyle bir savaşta kendisini kurtuluşa götürecek olan devrim adına, savaşın burjuvazi için yaratacağı zor koşullardan yararlanmayı bilmelidir.

Çıkarılan Dersler ve Görevlerimiz

Geçen bir yıl devrim mücadelesi yürütenler açısından muazzam deneyimler sundu.

1) Arap devrimlerinde de görüldüğü gibi öğrenci gençlik devrim mücadelesinde hem niceliksel olarak hem de mücadelenin belirleyici gücü olarak adından daha fazla söz ettirir oldu. Özellikle gençlik eylemleri açısından, bu eylemlerin örgütlenmesinde internet etkili bir araç olarak ortaya çıktı. Bu aracın daha etkin olduğu yerler daha çok nesnel koşulların bir devrim için daha olgun olduğu yerlerdir. İç-savaşın uzun süredir sürdüğü ve devrimci koşulların olgunlaştığı Türkiye ve Kürdistan'da bu araç daha etkin kullanılmalıdır.

2) Yine genel olarak emekçilerin ve gençliğin eylemlerinde görülen bir başka gerçeğe de işaret etmek gerekir. Ey-

lemlerin talepleri ve nedenleri ne olursa olsun sürekli olarak devlet güçleri ile çatışan emekçiler ve gençlik, bizzat kapitalizmin kendisi tarafından devrim itiliyorlar. Nesnel koşulların sürekli devrimcileşmesi ve devrimin dünya ölçeğinde sürekli gelişmesi bu sonuçların temel nedenidir.

3) Emperyalist kapitalist sistemin yaşamış olduğu yapısal kriz ve bunun sonucunda uygulanan politikalar hem kapitalist hükümetlerin, hem de burjuvazinin sonunu getirmektedir. Gençlik yarınından emin olamamaktadır, kapitalizm ayakta kaldıkça da gençliği bekleyen koyu bir karanlıktır. Bu nedenle gençliği mücadele içerisine çekecek temel nedenlerden biri geleceksizliktir. Bu konuda ise gençliği geleceksizliği yaratan koşulların kendisine yönlendirilmesi, yani kapitalizmin temellerini ortadan kaldırma mücadelesinin kendisine. Üniversiteli ya da liseli olsun, işçi ya da emekçi olsun, işsiz olsun geleceğini yalnızca sosyalizmde güvence altına alabileceği anlatılmalıdır. Bunun için burjuvazinin iktidarını yıkmalı, emeğin iktidarı kurulmalıdır. Bunun geniş gençlik kitleleri içerisinde sürekli propagandasını yapmak gerekir.

4) Dünya genelinde olduğu gibi bizde de eylemlerde kendiliğindenlik egemen durumda. Bu devrimlerin başarısı için aşılmalıdır. Geniş yığınların hızla örgütlenebileceği ve mücadeleye çekilebileceği örgütlenmeler komite ve konseylerdir. Ayaklanmaların ve devrimlerin her an patlak verebileceği bir dönemi, devrimler çağını yaşıyoruz. Bu nedenle komite konsey örgütlenmelerini geliştirmeli ve yaymalıyız.

5) Komite konsey örgütlenmeleri birer ayaklanma organlarıdır. Önlerine devrim ve iktidar hedefini koymalıdır. Aksi takdirde bu devrimci organlar gerçek işlevlerini yerine getiremezler. Tunus'da yaşananlar bunu kanıtıyor. Devrimci gençlik komite konsey örgütlenmelerini geliştirmeli ve işçi gençliğe ağırlık vermelidir. Çünkü mücadelenin belirleyici gücü işçi gençliktir.

6) Zindanlar sorunu toplumun ciddi bir sorunudur. Binlerce devrimci, de-

mokrat, yurtsever zindanlara atarak devrimi bastırmaya çalışan burjuvazi nereye adımını atsa, karşısında daha büyük bir güç buluyor. Analar daha fazla mücadeleye katılarak, mücadelenin güçlü bir damarını oluşturuyor. Aynı zamanda zindanlar sorununu sürekli kulak arkası yapan reformistler dahi bu soruna değinmek zorunda kalıyor. Kitlelerin üzerinden atlayamayacağı bir sorundur zindanlar. Gençliğin de sürekli gündemine alması ve devrimci tutsakların özgürleşmesini devrimin zaferine bağlayarak mücadeleyi büyümesi gerekiyor. Gençliğin ve emekçilerin öncülerini zindanlara atarak burjuvazi devrim karşısında zaferi kazanamaz!

7) Devrimci mücadelenin bir diğer önemli faktörü de kadınlardır. Gerek Arap devrimlerinde gerekse de dünyanın geri kalanında gösterdikleri cesaret ve azimle toplumun kurtuluşunu hergün daha fazla yaklaşıyorlar. Genç kadınlar mücadele içerisinde öncülüğü almıştır. Çünkü kadın sorununun tam çözümü ancak kapitalizmin yıkılması ile mümkündür.

8) Kürt halkı devrimin en dinamik gücü ve örgütlü gücüdür. Hem şovenizm karşı tutarlı ve etkin bir mücadele yürütmenin hem de Kürt halkının özgürlüğünü kazanmanın yolu Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği ile mümkündür. Düşman ortaktır. Türk ve Kürt burjuva sınıfları. Çözümde ortaktır. Türk ve Kürt halklarının gerçekleştirecekleri Birleşik devrimdir. Türk ve Kürt gençliği bugüne kadar ki birlikliğin daha da ötesinde mücadelesini birleştirmeli, kapitalizmin ve faşist devletin yıkılışını hızlandırmalıdır.

9) Olası bir Suriye savaşında devrimci gençliğimiz emperyalist savaşı iç savaşa çevir politikasını savunmalıdır. Çünkü emekçileri ve gençliği yıkıma götüren savaşlar yalnızca bu politika ile önlenir ya da son verilebilir.

10) 2012 yılı her açıdan devrim adına son derece ciddi gelişmeler yaşanacağı bir yıl olacaktır. Ve zafer mutlaka devrimci gençliğin olacaktır. Devrim günceldir! Zafer sosyalizmin olacaktır.

ODTÜ'DE KATLIAMA KARŞI YÜRÜYÜŞ

3 Ocak tarihinde ODTÜ'de üniversiteli öğrenciler, Uludere'de gerçekleşen katliamı protesto etmek için yürüyüş düzenlediler. Öğle saatlerinde Hazırlık Binasının önünde toplanan öğrenciler, yürüyüşe geçip, yemekhane 'ye giderek eylemin duyurusunu yaptılar. Öğrenciler bu katliama sessiz kalmayacaklarını söyleyerek, bunu protesto etmek için, ODTÜ sınırları içerisinde bulunan ve Kürt halkına atılan silahların-bombaların geliştirildiği Aselsan'a doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Biratiya Gelan", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Uludere'yi Unutmayacağız" sloganları atıldı. Aselsan önüne geldiğinde yapılan basın açıklamasında, Kürt halkına yapılan bu saldırının kabul edilemeyeceği, bunun kaza değil bir katliam olduğu vurgulandı. Daha sonra öldürülenleri temsili olarak taşınan bir kara tabut, Aselsan'ın içine bırakıldı. Ardında Recep Tayyip Erdoğan, Genelkurmay başkanı Necdet Özel, Fetullah Gülen ve Hüseyin Çelik'in fotoğrafları yakıldı. Kürtçe ve Türkçe marşların okunduğu marşlarla eylem sona erdi.

ÖĞRENCİLERİN YURT EYLEMİ

Ege Üniversitesi kampüsü içerisinde bulunan Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu'nda kalan kız ve erkek öğrenciler, iki aydır sıcak su ve kalorifer sorunları olduğu için isyan etti. 13-14 Aralık günleri, gece saat 23.00- 24.00 arasında ellerinde havlular ve kovalar ile yurt bahçesinde ve yemekhanesinde eylem yapan öğrenciler, yönetime defalarca dilekçe vermelerine rağmen hiçbir şekilde cevap alamadıklarını ve sorunla ilgilenilmediğini söylediler. Öğrenciler sıcak su ve kalorifer sorunu çözülmünceye kadar eylemler yapacaklarını söylediler. Yurt yönetimini bahçede protesto eden öğrenciler taleplerini dile getirdikten sonra yemekhaneyi işgal eden arkadaşlarının yanına geçerek eylemlerini yemekhane işgali ile sürdürdüler.

İzmir/ Devrimci Öğrenci Birliği

ÇUKUROVA'DA ULUDERE İÇİN EYLEM

Roboski katliamını protesto yürüyüşleri devam ediyor. 2 Ocak Pazartesi günü, daha önceden duyurusu yapılan protesto eylemi için Çukurova Üniversitesi Kampüsü'nde R1 Alanı'nda bir araya geldik.

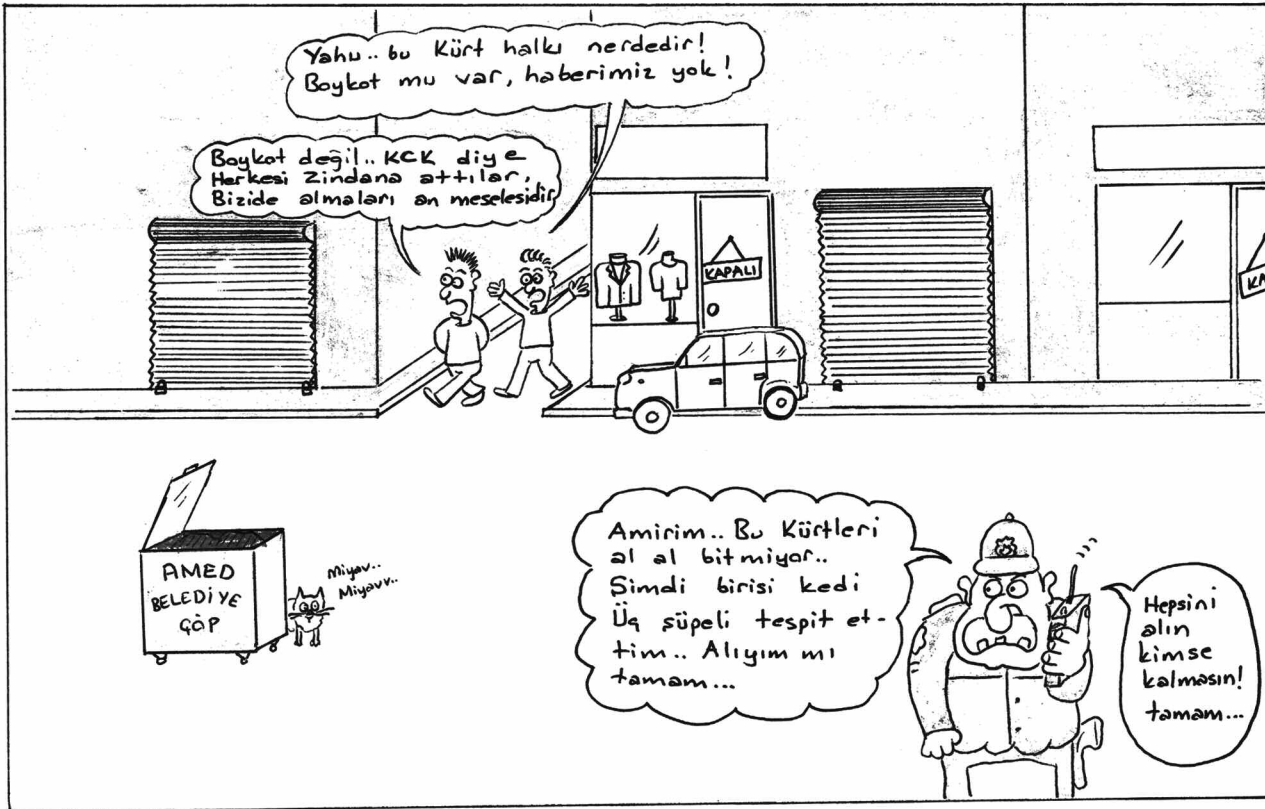

"Kürdistan'a Uzanan Eller Kırılsın" sloganı eşliğinde R2 Alanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "Edi Bese", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Katil Devlet Kürdistan'dan Defol", "Şehid Namırın" sloganları atıldı. R2 Alanı'nda saygı duruşunda bulunuldu ve basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında, devletin, öldürülenlerin kaçakçı olduğu gerekçesiyle katliamı meşrulaştırmaya çalışmakta olduğundan ve bu katliamın Kürdistan'da süren savaşın bir parçası olduğundan bahsedildi. Açıklamanın ardından alana tekrar sloganlar eşliğinde gidildi ve konuşma yapmak isteyenlere söz hakkı verildi. Konuşmaların ardından bu süreçte daha çok mücadele etmek gerektiği ve eylemlerin artırılması gerektiği sonucuna varıldı. Yapılan konuşmaların ardından eylem sonlandırıldı.

KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ/DÖB

KARİKATÜR

Deri işçileri gözaltına alındı

Bolu Gerede İlçesi'nde yaklaşık 3 bin 500 işçinin çalıştığı Deri Organize Sanayi'de çalışan işçiler sabah saatlerinde fabrikalarının önünde toplanıp, ağır çalışma koşullarını protesto ettiler. Sigortasız, güvencesiz, az maaş alan işçiler, "Patron kalles işçi kardeş", "Başkan isifa" ve "Yuh" sloganları attı.

Gerede İlçe Emniyet Müdürü Metin Şenol, işçileri izinsiz gösteri yaptıklarını belirterek dağılmalarını istedi. Bunun üzerine işçiler toplu halde fabrikaların içerisinde yürüyüşe geçti. Polis ekiplerinin müdahale edeceğini söylemesi üzerine işçiler bu kez de fabrikaların bulunduğu alanın dışına çıkarak jandarma bölgesine geçti. Polis ekiplerinin peşini bıraktığı işçiler dağlık alanda yaklaşık yarım saat beklediler. Fabrikaların bulunduğu alana tekrar geri dönüşe geçen işçiler polis ekiplerinin yola barikat kurduğunu görünce bu kez dağlık alandan kent merkezine doğru yürüyüşe geçti.

Yaklaşık 4 saat polisi peşinden koşturan işçiler Gerede Belediye Binası'nın önünde Başkan istifa sloganı atmaya başladılar. Belediyenin önünde işçilere, polis gaz ve jopla saldırdı. Bazı işçilere polisin jopla kafalarına vurmaması dikkat çekti. Polisin biber gazı ve jopla müdahalesi sırasında 16 işçi gözaltına alındı. Olayın ardından arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyen işçiler İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde toplandı. Polisin saldırısını ve gözaltına alınan arkadaşlarını istedikler.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Bugünlerde yabancı olmadığımız bir durumla karşı karşıyayız. Bilindiği üzere Mehmetçik Lisesi öğrencileri devrimci demokratik öğrencilerin yoğun olduğu bir okuldur. Lisemize yapılan baskılar önce devrimci düşüncelere sahip olan öğrencileri okulda bulundurma adına idarenin adlandırdığı "öğrenci temizleme" yöntemiyle başlamıştır. Lisemiz Anadolu lisesi olarak değiştiğinde bu semtteki öğrencileri önce liseye almayarak bu ve bu görüşlere sahip olanların eğitimine son vererek okul öğrenci sayısını azalmışlardır. 2500 öğrenciye sahip olan okulumuz şimdi 1200'e düşmüştür. Okul idaresi ile baskılar içerde ve bir de okul dışında gördüğümüz baskı ve şiddet var! Geçtiğimiz hafta okul önünde bulunan, bu okulun öğrencilerine sivil polisler tarafından buldukları yerden usulsüz bir şekilde gönderilmek istenildiler ve ağır hakaretlerle öğrencileri kendi okulunun önünden kovmaya çalıştılar. Birkaç saat sonra ise aynı yerde bu okuldan siyasi nedenlerden dolayı eğitim hayatına son verilen bir öğrenciye okul önünde bulunduğu gerekçesiyle joplarla saldırıldı. Aynı zamanda okul yakınında bildiri dağıtan bir bayan da hakaret edilerek, sürüklenerek joplanmıştır. Bu iğrenç dehşetle öğrencilere yapılan baskılar üst boyuta çıkmıştır. Bizler arkadaşlarımızın bu şekilde ezilmesine seyirci kalmayacağız. Ve bunu yapanlar elbette hesap verecekler! Bununla ilgili lisemizde öğrencilerle polis şiddetini protesto edeceğiz. Biz yılmayacağız, sessiz kalmayacağız. Baskılar bizi yıldıramaz!

Sarıgazi'den bir GY okuru

Bugünlerde yabancı olmadığımız bir durumla karşı karşıyayız. Bilindiği üzere Mehmetçik Lisesi öğrencileri devrimci demokratik öğrencilerin yoğun olduğu bir okuldur.

SERMAYENİN GÖZDİKTİĞİ YER: KENDİ MEZARLIĞI

İşin daha başında olsa da dünya çok umut veriyor. Bu hareketler çok daha büyüüp genelleşecek, tüm dünya Tahrir olacak... Ve işte oluyor!

Şimdi sermaye ve devlet işçi sınıfının ve emekçilerin kıdem tazminatlarına göz diktiler. Yeni bir düzenleme ile kıdem tazminatını kuşa çevirmeyi planlıyorlar. İşçi ve emekçiler için (kayıtlı olanlar için) kıdem tazminatı çok önemli gelecek güvencesiydi. İşçiler-emekçiler emeklilik dönemlerinde kıdem tazminatıyla ellerine geçecek parayla ve üzerine ekleyecekleri parayla, başlarını sokacak bir ev almayı ya da farklı bir hayallerini gerçekleştirmeyi umuyorlardı. Şimdi kıdem tazminatını öyle bir azaltmayı düşünüyorlar ki bu parayla değil ev, tavuk kümesi bile yapılmaz. Yani sermaye işçilerin geleceğine dair son hayallerini de elinden çekip alıyor.

Bunun yanında, kıdem tazminatını bir fonda toplayacaklarmış. Yani tüm işçi-emekçilerin kıdemleri, çalıştıkları süre boyunca düzenli olarak bu fona aktarılacak. İşçi işten ayrılırsa, patronun değil devletin elindeki bu fondan tazminatını alacakmış. Patron işçisinin tazminatını peşinen bu fona ödediği için, “cebimden toplu tazminat parası çıkar” korkusu olmadan işçiyi çok rahat işten kovabilecek. Bilinir ki, patron eskiden işçilerin tazminat parası korkusu yüzünden kovmakta zorlanıyordu. Şimdi bu konuda patronların elini rahatlatacaklar. Bunu da fonla yapacaklar.

Ayrıca, on binlerce işçinin, tazminat paraları ya her ay her yıl bu fona aktarıldığında çok büyük bir para bu fonda toplanmış olacak. Fonda biriken bu toplu parayı devlet yine sermaye yararına mutlaka kullanılacak, kredi olarak sanayicilere vs. aktaracak, ya da devlet kendi giderleri için kullanma imkanı bulacak. Bu parayı faize yatarsalar bile dünya kadar para kazandıracak.

İşsizlik fonunda da böyle trilyonlar var ve devlet bu parayı dilediği gibi kullanıyor. Çok az sayıdaki işsize göstermelik olarak çok az miktarda bir maaş ödeniyor. Gerisi devletin kullanımında. Ve patronlara kredi olarak verildiğinde açığa çıkmıştı.

Devletin elinde, bu paralar mutlaka patronların yararına kullanılıyor. Ve onlara aktarılıyor. Şimdi bu kıdem tazminatı fonunda birikecek parada çeşitli biçimlerde yine patronlara aktarılacağına emin olabiliriz! Sermaye ve devlet işçi sınıfını iliklerine kadar soyup soğana çevirmek istiyor. Birde hiç utanmadan bu düzenlemeyi işçilerin yararınaymış gibi yutturmaya çalışıyorlar.

Sermaye ve Devlet Neden Bu Kadar “İNSAFSIZ”

Kapitalistlere kalsa işçileri 24 saat bir bardak su vermeden çalıştırmak isterler. İşçileri en aza en çok çalıştırmak kapitalist-

lerin temel eğilimlerinden biridir. Onları sınırlayan tek şey işçilerin mücadelesi ve tepkisi. Diğer yandan tüm dünyada kriz var. Kapitalizm çatırıyor. Yıkılıyor. Kapitalizmin toplum üzerinde yarattığı yıkım o boyutlara vardı ki, şimdi tüm dünya işçi emekçileri, neredeyse her ülkede sokaklarda ayaklanma halindedir. Bu kriz Türkiye’yi de fena halde çarpacaktır. Sermaye sınıfında şimdi Yunanistan gibi olma korkusu var. Bu krize yakalanmadan, son zamlar olsun, kıdem tazminatı olsun, sermaye krize karşı elini böyle güçlendirmeye çalışıyor. Olan ise işçi ve emekçilere oluyor... Devlet her zaman sermaye sınıfının çıkarı korur, Çünkü devlet onlara ait bir “işletmedir”. Ancak, bu işlerin sonuna da yavaş yavaş yaklaşıyoruz. Tunus’ta başlayan halk ayaklanmaları şimdi ABD’den Avrupa’ya kadar en güçlü kapitalist ülkelere yayıldı. Sermaye sınıfının ve iktidarının bu krizden sağ çıkması mümkün değil. İşçi emekçiler eylem içinde örgütlenerek bu krize son verecek. Kurtuluş Sosyalizmdir. Tüm çabalar bu yönde olmalı, hedef Sosyalizm olmalı. Kitleler bu hedefi benimserse mücadele kolaylaşır, kısılır. Ödenecek bedeller azalır. İşin daha başında olsa da dünya çok umut veriyor. Bu hareketler çok daha büyüüp genelleşecek, tüm dünya Tahrir olacak... Ve işte oluyor!

DÖB’lü Öğrenciler Emekçilerin Yanında Saf Tuttu

21 Aralık’ta genel g(ö)rev ilan eden KESK, Antep’te de alanlardaydı. Bizler de DÖB’lü öğrenciler olarak emekçilerin grevlerine destek olmak amacıyla bayraklarımızla ve önlüklerimizle eylemdeki yerimizi aldık.

Balıkli Parkı’nda toplanarak yürüyüşe geçtik. “KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur” “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” “Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganlarıyla Kırkayak Parkı’nda toplanan kitleye yaklaştığımızda sesimiz daha da gür çıktı.

Daha sonra Demokrasi Meydanı’na kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Alana girdiğimizde “KESK’li Tutsaklar Onurumuzdur” ve “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarımız emekçiler tarafından coşkuyla ve alkışlarla karşılandı.

Okunan basın açıklamasının ardından grev halayları çekilmeye başlandı. Bizler de bayraklarımızla önlüklerimizle halaylara katıldık. Halayların ardından yine sloganlar atmaya devam ettik. Akıllılar arasında eylem sona erdi.

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

Antep’den DÖB’lü Öğrenciler

İzmir GÖZTEPECHE sevenlerden bize gönderilen mektubu yayınlıyoruz... CHE'Yİ BİR DE GÖZTEPELİCHE SEVENLER'DEN DİNLEYİN...

Mektup: İzmir GÖZTEPECHE Sevenler...

Yaşım gereği Göztepe'mizin tarihi başarılarına imza attığı dönemleri yakalayamadım. Mesela; dünya rekoru kırdığı maçı izleyemedim, Avrupa'daki mazisine yetişemedim.

Eğer başarılarından ötürü seçtiğim bir takım söz konusu olsaydı, ne farkım kalırdı ki gücün yanında, başarının yanında, iyi gün dostu olan, sayıca fazla olan kitlede, endüstriyel futbola meze olmaktan öteye gidemeyen insancıklardan?

Beni, Bizleri Göztepe'ye çeken ne mi oldu?

İlki; 2 Eylül 2006.

İzmir'in simgesi Göztepe'nin "İsyan Yürüyüşü".

Bu yürüyüş; 3. ligde de tutunamayan bir takımın, on binlerce taraftarının tek yumruk olarak "İSYAN" ettiği bir yürüyüş, haykırış, bir başkaldırıydı.

İkincisi; 20 Ağustos 2007.

82 yıllık İzmir Kulübü'nün kurumsallaştırılarak -şirketleştirilerek-, bir İstanbul şirketine satışı gerçekleştirilmişti 2007'de.

Bu gelişmelerin akabinde, 20.08.2007 tarihinde bizlerce isyanın, haykırışın takımı olan Göztepe artık Anonim Şirketi olmuştu.

Bu tarihten önce sıradan bir seyirci olan ben de, bu gelişmeler sonucu 2006'da isyan yürüyüşü sonrası sempatizanı olduğum bu takım için arkadaşlarımla birlikte mücadeleme / kavgama başlamıştım.

Futbola "GÖZTEPELİCHE" gözle bakan bir taraftar olmuş ve bu isyanın içinde artık ben de yerimi almıştım.

Şimdi soracak olursanız "Bir futbol

takımının Che GUEVARA ile nasıl bir bağlantısı olabilir?

Cevaplayayım;

Devrim, derinliği, varlığı, ihtiyaç duyulduğu gerçekliği ile hayatın bir gerçeğidir. Batı emperyalistlerinin korkulu rüyasıdır. Bu sebeptendir ki; asıl hedef her daim dünya üzerinde sol hareketleri kontrol etmek olmuştur. Düşünen, öz kaynakları ve bağımsızlığı hayal eden, halkların dayanışması ve kardeşliğini kabullenen her kitle ve millet Ernesto'yu özlemle anmış, irdelemiş ve onun soyunduğu rolün hayaliyle yaşamlarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Bu sebeple; aramızda öylesine köklü bir bağ var ki Ernesto ile doğum günlerinde başlıyor Ernesto ve Göztepe'nin yollarının kesişmesi... 14 Haziran... 1925'te Göztepe 1928'de Ernesto...

Bizler tıpkı 13.07.2011 tarihinde Çarşı grubunun yayınladığı manifestoda dediği gibi;

Futbol, endüstriyelmiş olsa dahi malul / meta olmayı değil taraftar olmayı seçmiştir. Tribüne adımımızı attığımız an yemin etmiştik endüstriyel futbola karşı olduğumuza...

Günümüz dünyasında spor kulübü taraftarlarının birçoğu "nereden ve nasıl geldiğini önemsemediği" başarıyı hedef alırken biz yalnızca halkın içinde, halktan olmayı hedefledik ve bu hedefimiz doğrultusunda Şirket olmayı kabullenemedik. Ve şirket olduğumuz için isyan ettik.

Bizler her defasında isyan yürüyüşü-

müze başlattığımız kıvılcımı tekrar yaktık. Bu kıvılcımın ilk ışıltısını YOLDAŞ pankartımız başlattı. Sonrasında ateşi daha da büyüttük. Yaptığımız her beste, açtığımız her pankart bu uğurdaydı. Tribünlerimizde yankılanan ve evrensel bir simge olan "ÇAVBELLA", 1 Mayıs bestesine uyarladığımız sözler, karlı kayın ormanında şarkısına yapılan o namı değer "İSYAN MARŞI", uyarlanmış Avusturya işçi marşı ve daha onlarca tüm dünya tarafından takdir topladı. Ancak; bizim amacımız hiçbir zaman takdir toplamak değil dünyaya ateşimizi hissettirmektir, hissettirdik...

Bu sebepledir ki; bizler Che'nin "Dünyanın neresinde olursanız olun; bir insan haksızlığa uğruyorsa, eziliyorsa; onun yanında olun ve ona kavgasında yardımcı olun. Çünkü bu bir devrimcinin en büyük özelliğidir." sözünün arkasında olduk ve şirketleştirilerek haksızlığa uğrayan Göztepe'mizin kavgasının yanında olduk.

Che'nin Sonsuzluğa Yolculuğu...

Devrimin evrensel simgesi olan ve bizlere de ilham kaynağı olan Ernesto ölümü ile tüm dünyadaki yoldaşlarını yasa boğmuştur. Ve her yıl aynı tarihte, Ernesto tüm dünyada anılmaktadır. Fakat Ernesto'nun sonsuzluğa uğurlanışının yıl dönümünde Türkiye'de hiç bir parti, kurum, kuruluş ve komünist hareketler aktif bir anma yapmazken, Devrimci Öğrenci Birliği bu ağır ve gurur verici görevi yüklenmiştir.

Devrimci Öğrenci Birliği'nin bu anma yıldönümünde, bizler de yukarıda izah et-

tiklerimizin ışığında ön saflarda yerimizi almış bulunmaktayız. Bu sebeple; 9 Ekim günü, İzmir'in şu meşhur sağanak yağmurunun altında, yoldaşlarımızla bir arada "GÖZTEPELİCHE Sevenler" olarak vazifemizi yerine getirmiş olmaktan ötürü yaşadığımız onurun kelimelerle izahını yapamamaktayız. Bu gelişmeler bizlerin Devrimci Öğrenci Birliği ile birlikte hareket etme zarureti fark etmemize sebep olmuştur. Bundan sonrası için de şayet Devrimci Öğrenci Birliği de bizlerle birlikte olmak isterse her organizasyonda omuz omuzayız.

Tüm bunlardan sonra sizlere asla yolu-

muzdan dönmek ve önümüze çıkan engellerden yılmamak adına kendimize ilke edindiğimiz bir Che sözü ile veda etmek isterim;

"Belki hiç bir şey yolunda gitmedi. Ama hiçbir şey de beni yolumdan etmedi!"

**Selam olsun YA BASTA !
VİVA GÖZTEPE'ye...**

**Yaşasın Halkların ve
Renklerin Kardeşliği...**

Derin sevgilerimle...

GENÇLİĞİN AİLE ENGELİ...

Merhaba Genç Yoldaşlar okurları...

Hemen hemen hepimizin sorunudur aile. Tatlı-sert bir sorundur, engeldir. Mücadele içinde olalım ya da olmayalım aileler her zaman ipleri elinde tutmak ister. Birde mücadeleye atıldın mı, ipler daha da sıklaşır, daralır. Ailelerimiz bizi düşündüklerini söylerler. Başımıza iş açmamamızı isterler, sözde geleceğimizi kurmamızı isterler. "Kızım-oğlum kendinizi kurtarın sizene başkalarından" sesleri yükselir. Bizi ikna edemezlerse başka araçlar uygularlar. Eğer ailenin durumu iyiye sana "güzel" bir hayat sunarlar. Araba alalım, daire alalım veya mal varlığının belli bir bölümünü bizim üzerimize yapmak isterler. Ailenin durumu iyi değilse şiddet ve baskı aynı zamanda da, duygular devreye girer. Kadın iseniz şiddet daha yoğun olur. Gelenekler daha ağır basar, "kız başına nasıl bu işlere bulaşırın, sen kızsın işin olmaz" sanki kadınlar bu sistemin dışında yaşıyor gibi bakar ailelerimiz. Erkeğe ise sorumluluklar yüklenir "evin reisi" ilan edilir. "Evin sorumluluğu sende" aileyi sen kurtaracaksın gözüyle bakarlar. Sanki sen çalışınca ya da sorumluluklarını yerine getirince dünya güllük güllüştürülecektir.

Sen irade sergilersin, sistemi anlatırsın sistemin yıkılıp yerine yeni bir sistemin getirileceğini anlatırsın, ailede "dünyayı sen mi kurtaracaksın" der. Ailelerimiz kendi yaşam pencerelerinden bakarlar hayata. Birçok şey dayatılmıştır bizlere ve ailelerimize. Ailenin korkuları çok yüksektir. Aileye korkular o kadar çok empoze edilmiştir ki, senin en sıradan bir hak arayışında bile "başını belaya sokma" diye uyarır. Durum bazen ailelerimizle yaşanmayacak hale gelir. Neredeyse yaşanan tüm olumsuzluklar bizim yüzümüzdedir. Ailelere göre kötü bir şey olmuşsa bizim yüzümüzdedir, hata yapılmışsa bi-

zim müdahil olmayışımızdır. Biz ne kadar çözüm ararsak ne kadar aileye destek olsak bile aileye göre azdır bunlar.

Bazen ailemizin verdiğimiz mücadeleyi kabul ettiğini düşünürüz. Verdiğimiz mücadeleye saygı duyduklarını düşünürüz. Sonra bir bakmışız ortada bir şey yokken bile konu mücadelede olmana gelir. Sen şaşırırsın ne oldu durup dururken dersin kendi kendine. Aileler her an her zamanı seni mücadelenin dışına çıkarmak için fırsat kollarlar. Biz ise ailemizin bizi mücadeleden geri çekilmemiz için oluşturduğu baskı karşısında kendi irademizi, mücadeleye isteğimizi yılmadan yorulmadan ailemize göstermemiz gerekiyor. Ailelerimizi kırmamaya dikkat etmeliyiz. Konuşmalarımızda davranışlarımızda da en ideal olanı yapmalıyız. Aile ile ilişkiler çok hassastır. Bizim ailelerimizi kaybetme gibi bir lüksümüz yoktur. Ailelerimiz ile verdiğimiz mücadelede artılar her zaman bizden yanadır. Ailelerimizin bizim verdiğimiz mücadelenin doğruluğunu görmesi uzun sürmeyecektir. Biz devrim mücadelesi boyunca ailelerimize, onlarla kurduğumuz ilişkilerle, verdiğimiz devrimci mücadelenin bizdeki yansımaları ailelere yansıtılmasıyla, devrimci mücadelemizin gerekliliğini onlara göstermiş oluruz. Bu verdiğimiz örneklerle aile ile verdiğimiz mücadelede görülen olgulardan bazılarıydı.

Şöyle bir yaklaşımda var, mücadele ettiğimizi aileden saklamamız. Verdiğimiz mücadeleyi saklamak yaşanacak sorunları engeller diye düşünürüz. Ama her şey gün yüzüne çıkınca neye uğradığımızı şaşırırız. Düşman karşısında yiğitçe duran bizler aile karşısında bir anda güçten düşeriz. Verdiğimiz mücadeleyi aileden saklamak veya yüzleşmemek ilerde daha büyük sorunlar meydana getirir. Aile mücadeleyi sakladı-

ğımızı öğrendiğinde bu durumu kendi lehine kullanır. Aile bizim devrimci mücadelede kararsız olduğumuzu düşünür. Bizim verdiğimiz mücadeleyi ailelerimizle en kısa sürede yüzleştirmemiz gerekir. Yüzleştirme ne kadar erken olursa ve ne kadar iradeli olursa ailenin verdiğimiz devrimci mücadeleye saygısı daha büyük olur.

Devrimci mücadele içinde olan ve bu devrimci mücadeleye karşı olan ailelerde ilk ulaşmamız gereken şey aileyi kendi devrimci mücadelemize katmak olacaktır. Ya da mücadelemize saygı duyurup engel olmaktan çıkarmaktır. Hiç birimiz ailemizin, verdiğimiz devrimci mücadelenin dışında kalmasını istemez.

Ailemizi mücadele içine katma ya da verdiğimiz mücadelemize saygı duymalarını sağlamaya çalışma bize ve ailemize çok şey kazandırır. Tabi bir şeyler kazanmasını istiyorsak her şeyin orantısını iyi ayarlamamız gerekir. Ailelerimizi anlamaya çalışıp verdiğimiz mücadeleden taviz vermeden ilişkiyi sürdürmeliyiz. Aileler devrimci mücadelede önemli bir etkidir ve önemli bir etken olmaya devam edecektir. Bu önemli etkeni kendimizle birlikte mücadele içine katmalıyız. Elbette aktif koş-turmalarından bahsetmiyoruz ama desteklemeleri yanımızda olmaları ilerde sertleşecek mücadelede aileleri en ön saflarda yer almasını sağlar. Ve aileler en ön saflarda büyük bir fedakarlıkla mücadele ederler.

Hepimize ailelerimizle yaşadığımız engelleri aşmada kolay gelsin diyorum. Devrimci mücadele bizleri geliştirirken ailelerimizi ve en yakın çevremizi de geliştirir, ilerletir. Gelişim ve ilerleme hedefi olan gençler önüne çıkacak engelleri aşmada, engellerle savaşmakla devrimci mücadeleyi yükseltir, büyütür hedefe ulaştırır.

İzmir'den Genç Yoldaş Okuru

Antep'ten Hepinize Merhaba!

Sağlık emekçileri her şehirde eylemdeydiler. Sizlere o gün yaşadıklarımı ve o gün grevin bilincimde, ailemin ve genel olarak ailelerin bilincindeki yansımamı aktarmak istiyorum. Ailelerimiz hep der ki “Para kazan, mesleğini eline al, yardım edersin devrimcilere.”, “Önce kendini kurtar da memleketi sonra kurtarırın” Bugün, en “garantili”, “parası en bol” görülen mesleğin sahipleri grevdelerdi. Geleceklerinden tedirginler, yarınlarının güvence altında olduğundan emin değiller. Öyle ya, ne de olsa mesleksel garantileri, burjuvazinin elinde.

Bir öğrenciyi, mücadele etmeye çağırıldığında, onu bu çağrıya olumlu yanıt vermektен alıkoyan en önemli etkenlerden biri “eğitim hayatı” kaygısı. (Yanlış anlaşılacak istemem; mücadele eğitime engel değildir bence) Eğitilmiş bir meslek sahibi olmak ya da “okuyup adam olmak” şartı, ezilmemek içindir. “Okusun da fakir fukara olup ezilmesin bizim gibi.” Ailelerimiz hep bu düşünceyle hareket eder. Yani sanki okuyup meslek sahibi olduğumuzda ezilmeyeceğimiz gibi. Oysaki bugün dile getirildiği gibi “garantili meslek” bile tehlike altında. Açıkça görülüyor ki; bu çürümüş, yıkılmaya mahkum ve can çekişen sistemin bize verebileceği hiçbir şey kalmadı. Açlık,

yoksulluk, sefalet gibi daimi gelirlerimizi (!) saymazsak tabii.

Bugün yapılan grevle beraber, aileler de bunu farkına varıyor. Önceleri “tıp okumam” ve “kendimi kurtarmam” için sürekli uyarılarda bulunan işsiz işçi annem, bugün bana burada bir geleceğin olmadığını söyledi. Çözüm ise yurt dışına çıkmak ona göre. Ben de ona sorunun ülkede değil, bozuk, çürük, kirli düzenin; kapitalizmin kendisinde olduğunu anlattım. Mücadelemizin, aslında “insan kalma” mücadelesi olduğunu anlattığımda sustu. Haklıydım, ve suskunluğuyla haklılığımı tescilliyordu. Ölü ve aç bebekleri anlattım ona. Mendilleri oyuncak, onları satmayı oyun edinmiş çocukları anlattım. Bebekler ölmesin, çocuklar şeker de yiyebilsin, annalar-babalar “Bu ay nasıl geçer?” diye sabbahlamasın diye mücadele ettiğimi anlattım. Yaptığı işin kararttığı ellerini saklayan ve bıyıkları henüz terleyen o mahcup işçiyi düşündüm. Anlatmak istedim ama boğazımdaki yumruk engelledi beni. Hayatımda beni en çok etkileyen, en unutulmaz anlardan biriydi bu anı; umudu yaratan ellerini mahcubiyetle gizlemeye

çalışan, burjuvazinin kanunlarına göre çocuk kabul edilen bir işçiyle tanışmıştım. Kararmış elleriyle umudu yaratan, yarını yaratan, kızıl güneşe aydınlıklar katan o işçi, ellerinden utanıyordu. Benim açımdan o çocuk işçi, mücadelemizin haklılığına bir kez daha kanıt oldu. Elleriyle, yüreğiyle, duruşuyla, bakışıyla ezilmişliği gösterdi bana. Hiç hak etmediği halde ezilen oydu. Güzellikleri üreten ama ürettiklerinden mahrum yaşayan oydu. O çocuk işçi, mücadelemizin gerekliliğine yeni bir kanıt oldu. Bugün yapılan grev, kapitalizmin bize verecek bir şeyi olmadığına kanıt oldu. Şimdi zaman, bu somut kanıtlarla komite-konseyleleri örgütlenme zamanıdır. Unutmayalım, gücü yenilmez kılan örgütlülüğümüzdür. Örgütsüz güç yenilmeye mahkumdur!

**DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!
POLİTİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK
KAZANILMAZ!**

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

ÜZÜM SALKIMLARININ OLUŞMA ZAMANI

Gençlik devrimin kanıdır. Devrimi hızlandıracak olan gençliktir. Öğrenci gençlik olsun, işçi gençlik olsun, işçi sınıfının yanında yer alıyor. Sistemin çıkmazlığını gören gençlik, örgütlenme ihtiyacı duyuyor. Bir yerlerde örgütlenmek, onun gösterdiği doğrultuda, gösterdiği hedeflere yürümek istiyor. Asıl sorgulama burada başlıyor. Gösterilen hedefin doğru olup olmadığının burada görülmesi gerekiyor. Hedefin sistemin sonuç olarak yarattığı şeyler değil de sistemin ta kendisi olması lazım. Binayı restore etmek değil, o köhne olmuş binayı kökten yıkmamız gerekiyor. Akademik özgürlüğün, politik özgürlük kazanılmadan gerçekleş-

meyeceğini anlamamız, kavramamız, benimsememiz, hatta öğrenci gençlik kitlelerine bu hedefi taşımamız gerekiyor. Böyle olması gerektiğini, sorunlarımızın çözümünü taleplerimizi, insanca yaşamımızın böyle kazanılacağını anlatmalıyız. İşte burada hedefe, ancak politik iktidarın işçi sınıfının eline geçmesiyle ulaşabiliriz. Hedefimiz sosyalizmdir. Hedefin gerçekleşebilmesi, sosyalizmi inşa edebilmek için, komite ve konseylerde örgütlenmemiz gerektiğini de bilmemiz gerekiyor. Emekçi sınıflara, gençliğe komiteler sayesinde ulaşabiliriz. Komite ve konseylerle, yönetimde biz de söz sahibi oluruz. Sorunlar tartışılır, çözümler konuşulur, çözüm ya da çözümler

pratiğe geçirilir. Bugün Arap ülkelerinde komünistlerin sosyalizmi kuramamış olmasına gösterdikleri nedenlerden biri de komite ve konseylerin tam olarak oluşmamış olması. Çünkü komite ve konseyler, yalnızca sosyalist sistemin iktidar organları değil, kapitalist sistemdeki ayaklanma organlarıdır aynı zamanda. Önümüzdeki örnekler bize komite ve konseylerin ne derece önemli olduğunu vurguluyor.

Şimdi komiteleri hızla yaygınlaştırıp disiplinli bir şekilde devrim yürüyüşünü daha da hızlandırmalıyız! Artık, üzüm salkımlarının oluşma zamanı...

Antep'ten bir DÖB'lü

PAROLA AYIŞIĞI

Bizim çocuklarımız; yırtık göğün altında ıslanmayacak,
Güneşin yükünü ince bellerinde taşımayacaklar,
Onların sevdaları eksik, türküleri yarım kalmayacak,
Zulmün topuzu küçük göğüslerini dağıtamayacak,
Ana kucağına doymadan toprağa düşmeyecekler,

Kadınlarımız; gözlerini yatırarak mektup beklemeyecek,
Mezar başında boncuk boncuk yaş dökmeyecek,
Hasret, dağıtmayacak o büyük hayallerini onların,
Masallar anlatacaklar yiğitlere,
Güzel ve sıcak masallar.

Bizim yiğitlerimiz; küçük düşlere boyun eğmeyecek,
Bencil duyguları körükleyemeyecek içinde,
Yüreğimizin ateşi güneşe komşu,
Gülün küçükler, çocuklar gülün,
Alnımız dik yüzümüzde ince bir tebessüm,
Kahraman yıldızları örteceğiz geceleri üstünüze.

Bizim türkülerimiz susmayacak,
Dilimiz ezgilerimizi haykıracak ayın sofrasında,
Evet ayışığının serin geceleri stranlarımıza yoldaş,
Vakit karar vaktidir, ölmek-yaşamak vaktidir,
Parolamız geceden gündüzden bellidir; AYIŞIĞI...

DÖB'lü bir öğrenci

Bir sabahın ayazında
Yıkık dökük inşaat çöküntüleri
Hangisi daha acı
Ölü bebek
Ya da sağ siz kan emiciler
Ağlayamazsın da
Yanamazsın evladına
İntikam ateşi
Yer bırakmaz ki evlat acısına
Ne kadar çaldın ne kadar
O demirden,
Ne kadar aldıysan
O kadar çaldın o bebeğin ömründen
Kaç tane var senden
Kaç yere dağıldınız
Kaç kez çaldınız
Kaç kez kaç bebeğin mezarını kazdınız.
Para mıydı derdin?
Ne kadar bürüdü gözünü
Kaç gece kabus gördün
Kaç kez öldün her gece
Ya da ölmedin mi hece hece
Sessiz geceye
Karışırken çılgınlıkları halkımın
Yaktı mı paraların ateşi
Isıttı mı kalbini?

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

Ey benim ezgileri tutuklu
Notaları yitik Sevdam.
Ve dilsiz kaval gibi
Kendi içinde suskun.
Şimdi şafağa
Bir adım daha yaklaştık
Başımızı eğmeden yürüyoruz.
Vefasız sevinçlere
Kıpkızıl bir geleceği adımlarken
Umuda yazılan türküler dilimizde.

Şair Abay Lisesi'nden Bir GY Okuru

KÜRT HALKI DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

Roboski katliamı sonrasında Türkiye ve Kürdistan'ın, Avrupa'nın ve dünyanın pek çok yerinde eylemler gerçekleşti. Bu eylemlerin bazılarını aşağıda yayınıyoruz.

ŞIRNAK

Uludere'nin Roboski Köyü'nde savaş uçaklarının bombardımanı sonucu katledilen 35 köylünün cenazeleri tabutlara konularak, çevre il ve ilçelerden gelen binlerce araçlık konvoyla defnedilmek üzere Gülyazı Köyü'ne doğru yola çıkarıldı.

Uludere'de binlerce kişinin sloganları eşliğinde uğurlanan yüzlerce araçlık cenaze konvoyu, Uludere-Şırnak Üç yolunda çevre il ve ilçelerden gelen binlerce araç tarafından karşılandı. Daha sonra araç konvoyu, cenazelerin defnedileceği Gülyazı Köyü'ne doğru yola çıktı. Yol güzergahındaki arama noktalarının tamamının kaldırılması ve hiçbir polis ile askerinin ortalıkta olmaması dikkat çekti.

BİTLİS

Bitlis Ulu Camii önünde bir araya gelen yaklaşık 300 kişilik bir grup, sivillere yönelik gerçekleştirilen saldırıyı kınadı. BDP Bitlis İl ve İlçe başkanları, Tatvan Belediye Başkanı Abdullah Ok, Norşen Belediye Başkanı M. Emin Özkan, Belediye ve İl Genel Meclis Üyeleri ile 23'üncü dönem BDP Milletvekili M. Nezir Karabaş'ın da aralarında bulunduğu grup BDP İl Binasından Ulu Camii önüne doğru yürüyüş yaptı.

AMED

BDP Diyarbakır İl Örgütü tarafından yapılan protesto eylemine on binlerce kişi katıldı. Bütün engellemelere rağmen yürüyen kitleye seslenen BDP Milletvekili Nursel Aydoğan, "Amed halkı olarak Bakanı istifaya çağırıyoruz. Erdoğan bu katliamın hesabını tüm dünyaya vermeli" dedi. BDP Milletvekili Altan Tan ise, Kürtlerin direncinin Kemalistler, İsmet Paşa, Tansu Çiler, Süleyman Demirel tarafından kırılmadığını ifade ederek, "Siz de kıramayacaksınız" dedi. Açıklamanın ardından dağılan kitleye polis müdahalede bulundu.

İSTANBUL

TAKSİM

İstanbul'da Roboski Katliamını protesto etmek üzere Taksim'e çağrı yapan BDP'lilerin yapacağı basın açıklamasına izin verilmeyeceği söylendi ve yüzlerce kişinin Taksim Meydanı'nda toplanmaya başlamasıyla polis Taksim Meydanı'nı abluka altına almaya başladı. Polisin zaman zaman müdahale ederek kitleye dağıtmaya çalışmasına rağmen meydana gelen yüzlerce kişi oturma eylemi yaparak sloganlarla katliamı protesto etmeye başladı. Yüzlerce kişiye polis, tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırdı.

GAZİ MAHALLESİ

Gazi Mahallesi halkı 30 Aralık günü Roboski'de yapılan katliamı protesto etti. Gazi Mahallesi Saati 15.30 sıralarında bine yakın kişi Eski Karakol önünde bir araya gelerek "Kökümüzü Kazımaya Gücünüz Yetmez, Yaşamak İçin Ölmeye Hazırız, Katliamı ve Katliamcılarını Lanetliyoruz" yazılı pankart açtı. Kalabalık ve öfkeli kitle İsmet Paşa Caddesini trafiğe kapatıp yürüyüşe geçti.

SARIGAZI

Sarıgazi'de halk devrimcilerin öncülüğünde sokaklara çıkarak Roboski katliamı protesto etti. 1 Ocak günü akşam saatlerinde katliamı protesto etmek üzere "Şırnak Uludere'de Katleden Devlettir Hesap Soracağız" pankartı açılarak Sarıgazi Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanarak yürüyüşe geçildi. Demokrasi Caddesi'nde Sarıgazi Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyen kitlenin önü, polis araçlarıyla kesildi. Meydana gidilmesine ve açıklama yapılmasına izin verilmeyeceğini bildirdi. Kitle kararlı bir şekilde sloganlarla polis barikatına yürüdü. Bunun üzerine polis araçlarından tazyikli su sıkılırken, gaz bombaları da atılmaya başlandı. Gecenin geç saatlerine kadar polis Sarıgazi'yi abluka altında tuttu. Eylemde en az üç kişinin gözaltında olduğu öğrenildi.

İZMİR

İzmir'de Roboski katliamını 13.30'da Basmane Fuar kapısı önünde toplanan kitle sloganları ve öfkesiyle protesto etti. "AKP'nin Gizlenemeyen Kürt Soykırımı" yazan pankartın üzerinde Uludere'de katledilenlerin isimleri ve fotoğrafları da vardı. Ayrıca "Uludere Katliamının Hesabını Verin" pankartı ve üzerinde kızıl güllerin yer aldığı yası ifade eden siyah bir pankartta taşındı. Saat 14.00'te yürüyüşe başlayan kitle yürüyüş sırasında coşkusu, öfkesi ve sloganlarıyla sokakları inletti.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE FAŞİST SALDIRI VE GÖZALTI

İstanbul Üniversitesi Beyazıt kampüsünden gözaltına alınan 23 öğrenci 3 Ocak günü Çağlayan Adliyesi'nde mahkeme tarafından serbest bırakıldı. Birçok öğrenci örgütü bir araya gelerek üniversite önünde gözaltına alınan arkadaşları için protesto ettiler. Emekli Sen, Eğitim Sen, DÖB gibi birçok öğrenci örgütü ve sendika eyleme destek verdi.

Üniversitenin Hukuk Fakültesine Uludere'de ölenler için afişler asan sosyalist öğrenciler, bir grup faşistin asılan afişleri yırtmaya çalışmasıyla sosyalist, yurtsever öğrenciler, afişlerin yırtılmasına karşı faşistlere saldırdı. Hukuk Fakültesi içinde bıçak, satır gibi kesici aletleri içeriye sokan faşist öğrencileri sosyalist öğrenciler geriye püskürtmüş, faşist öğrencilerden 3 kişi soda şişelerinden yaralanmıştı. Faşistlerin planlı saldırısı devrimci, demokrat yurtsever öğrencilerin karşı koyuşu ile hüsrana uğradı. Bunun üzerine devreye giren çevik kuvvet 23 öğrenciyi gözaltına aldı. Faşist öğrencilerin üniversite idaresi ve polis işbirliğinde kampüse kesici aletlerin soktuklarını söyleyen öğrenciler "Devrimci öğrenciler satır ve sopalarla saldırıya uğramasına rağmen, çevik kuvvet yine onları gözaltına aldı. Hatta orada bulunmayan öğrencileri de rastgele gözaltına aldı." dedi.

Üniversite binası önünde "Sağ sol çatışması değil, zorbalık, polis saldırısı" pankartı arkasında bir araya gelen öğrencilere, akademisyenler ve aileleri de destek verdi. Öğrencilerden birinin annesi Ferdana Köseadağı, "Televizyonda, bir öğrencinin üstüne polisin çullandığını gördüm; bir baktım benim kızım, kalbim duracaktı" dedi. "Kızım İletişim bölümünde okuyor, her sabah okula gönderirken acaba akşam bugün bir saldırıya uğrar mı korkusu

yaşıyorum. Bu öğrenciler, AKP'nin üniversiteleri piyasalaştırmasına karşı çıkıyor. Bu yüzden susturulmak isteniyorlar, susmacaklar ben çocuğumun yanındayım." Basın açıklamasından sonra öğrenciler, arkadaşlarının sorgulandığı Çağlayan Adliyesi'ne gitti. Gözaltına alınan öğrenciler saat 15.45'te serbest bırakıldı.

Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız

İÜ'den DÖB'lü Öğrenciler

9 EYLÜL'DE FAŞİSTLERLE ÇATIŞMA

9 Eylül Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu önünde stant açan sivil faşistler ve anti-faşist devrimci öğrenciler arasında çatışma yaşandı. Faşistler okulun önünde stant açarken, devrimci öğrenciler de onların karşısında bir stant açmışlardı.

Faşistler, devrimci öğrencilere saldırdı. Saldırıya devrimci öğrenciler karşılık verince, bir müddet çatışma yaşandı. Üniversitede sürekli bekleyen TOMA adı verilen zırhlı araç olaya müdahale etmezken, kampüse gelen çevik kuvvet polisleri ise faşistlerin ardından devrimci öğrencilere saldırdı. Polisin gaz bombalı saldırısından

kampüs içindeki çok sayıda öğrenci etkilendi. Faşist saldırı sonucu 1'i DÖB'lü 10 öğrenci yaralandı. Kampüse ambulans gelirken, bir öğrencinin durumunun ciddi olduğu öğrenildi.

Faşistler Saldırganlıklarını Yarına Taşıyor

10 öğrencinin yaralandığı çatışmadan sonra, faşistler kampüsten ayrıldı. Faşistlerin çatışmanın yaşnadığı günün sonrasında "Türk-İslam sentezi" başlıklı bir toplantı yapmaya hazırlandıkları öğrenildi. Devrimci öğrenciler ise saldırıları protesto etmek için yarın saat 12.00'da Çeşmeler Kampüsü'nde basın açıklaması yapacak.

Faşizme Karşı Kitlesele Devrimci Şiddet

9 Eylül/Devrimci Öğrenci Birliği

Kitap Tanıtım

SOSYALİZM VE SAVAŞ

Yazarı: V.İ. LENİN

Yayınevi: Sol Yayınları

Yaşadığımız dönem emperyalist- kapitalist sistemin çöküşe girdiği ve savaşları sürekli gündemde tuttukları bir dönemdir. Özelde ise Türkiye tekelci kapitalizminin Suriye ile olan savaş olasılığını göz önünde tutarak komünistlerin savaş karşısındaki tutumunu ele almak büyük öneme sahiptir. Genç yoldaşların böyle bir savaşta doğru tutum alması ve bunun propagandasını yapabilmesi için Lenin'in Sosyalizm ve Savaş kitabını okumaları zorunludur. Bu nedenle Sosyalizm ve Savaş kitabından bir bölümü aşağıya alarak, komünistlerin emperyalist savaş karşısındaki tutumunu açıklamak istedik. Tüm gençliğin bu kitabı okumasını ve okutmasını tavsiye ediyoruz.

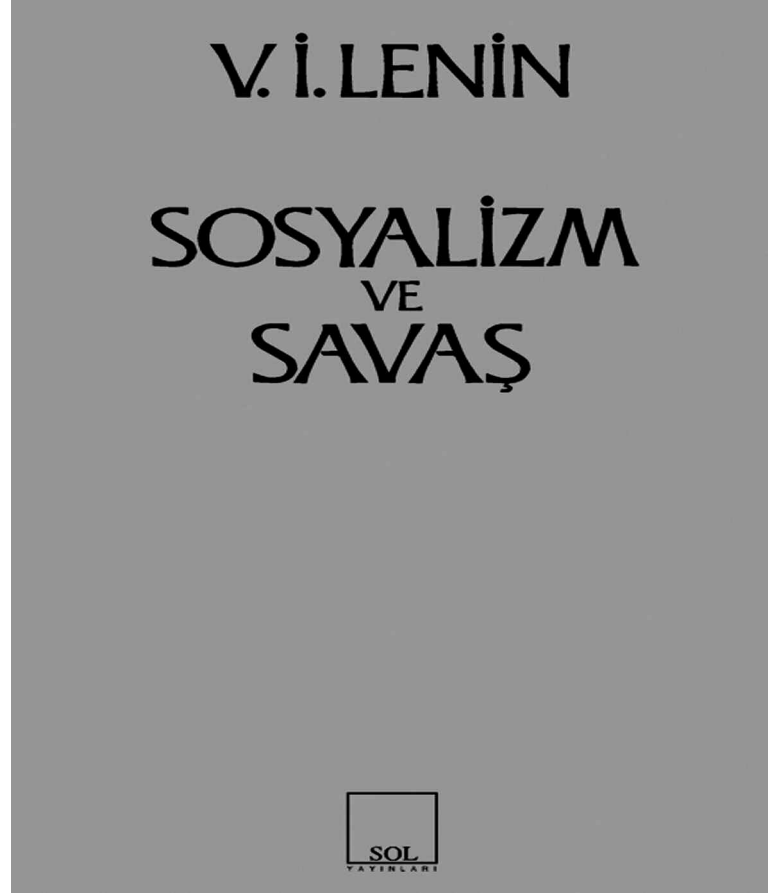
Emperyalist Savaşta “Kendi” Hükümetinin Yenilgisi Üzerine

“Bugünkü savaşta, gerek “kendi” hükümetinin zaferini savunmak, gerek “ne zafer, ne yenilgi” sloganını savunmak, sosyal-şovenizm görüşünden kaynaklanır. Gericici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi, hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez. Hükümetlerin başlattığı bir savaşın ancak hükümetler arasında bir savaş olarak biteceğine inanan ve bunun böyle olmasını isteyen bir burjuva, bütün hasım ülkelerin sosyalistlerinin, “kendi” hükümetlerinin yenilgisini istemelerini ve bunu söylemelerini “gülünç” ve “saçma” bulur. Tersine, bu tür bir söz; sınıf bilincine varmış her işçinin beslediği düşünceyi doğrular ve bizim, bu emperyalist savaş bir iç savaş durumuna çevirme çabalarımız ile aynı doğrultuda olur.

İngiliz, Alman ve Rus sosyalistlerinin bir bölümünün yürüttüğü ciddi savaş aleyhtarı propaganda, kuşku yok ki, bu hükümetlerin “askeri gücünü zayıflatmıştır” ve bu eylem, sosyalistlerin lehine bir nottur. Sosyalistler yığınlara, kurtulmaları için tek çıkar yolun “kendi” hükümetlerini devirmek olduğunu ve bu amaçla, hükümetlerinin bu savaşta içine düşükleri güçlüklerden yararlanmaları gerektiğini anlatmalıdırlar.

Pasifizm ve Barış Sloganı

Yığınların barıştan yana duyguları, çoğu zaman, bir protestonun başlangıcını, savaşın gericici niteliğine karşı kızgınlığı ve yığınların bu niteliğin bilincine vardıklarını ifade eder. Bu duygudan yararlanmak, sosyal-demokratların (bugün için komünistler) görevidir. Bu anlamdaki her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılacaklar, ama devrimci bir ha-

rekete geçirmeden, toprak ilhakları olmadan, uluslara tahakküm edilmeksizin, yaşamsız, şimdi ki hükümetler ile e-gemen sınıflar arasında yeni yeni savaşların tohumları atılmasızın barışın mümkün olabileceğini söyleyecek, halkı kandırmayacaklardır. Halkın bu şekilde aldatılması hasım hükümetlerin gizli politikalarına hizmet etmek ve bunların karşı-devrimci planlarını kolaylaştırmak demektir. Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuva-ziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.

Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı

...

Ulusların ne türden olursa olsun ezilmelerine karşı savaşım vermeksizin, sosyalistler, asıl büyük hedeflerine ulaşamazlar. Bu yüzden sosyalistler, ezen ülkelerin (özellikle sözde ‘büyük’ devletlerin) sosyal-demokrat partilerinden, ezilen ulusların, sözcüğün politik anlamıyla kendi kaderlerini tayin hakkını, yani politik bağımsızlık hakkını tanımalarını ve bu hakkı savunmalarını istemelidirler. Büyük bir ulusun ya da sömürgeleri olan bir ulusun sosyalisti eğer bu hakkı savunmuyorsa şovenisttir...

...’başka ulusları ezen ulus özgür olamaz’ (Marks ve Engels). ‘kendi’ ulusunun başka ulusları ezmesine göz yuman bir proteler, sosyalist proleter olamaz.’

Viva Cuba, Viva Socialismo!

KIM JONG IL ÖLÜMSÜZDÜR

1. GENÇLİK BULUŞMASINDA TARTIŞIYORUZ! 25-26 ŞUBAT

GENÇLİK NE YAPMALI?

- *ULUSAL SORUN VE ÖĞRENCİ GENÇLİK
- *ÖĞRENCİ GENÇLİK HAREKETİ TARİHİ
- *KAPİTALİST EĞİTİM SİSTEMİ
- *ÖĞRENCİ GENÇLİK VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE
- *SAVAŞ VE GENÇLİĞİN TAVRI
- *ÖĞRENCİ GENÇLİK HAREKETİNİN GENİŞLETİLMESİ VE YÖNLENDİRİLMESİ
- *GENÇLİK MÜCADELESİNDE DEVRİMCİ ODAK YARATMAK

“DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ EYLEM OLMAZ!”

DÖB/ DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ